

ББК 84 Тоҷик 7 – 4
Д - 13

Толибшоҳи ДАВЛАТ

ЛОНАҲОИ БЕТУРНА
П о в е с т

Муҳаррири масъул

Мунаввари МУНАВВАРЗОД

Замони Ҷанги Бузурги Ватанӣ дар ақибгоҳи кишвари паҳновари шӯроҳо асосан занону кӯдакон монда буданд. Онҳо дар шаҳрҳо ба ҷойи мардон паси дастгоҳҳо истода, лавозимоти ҷангӣ истеҳсол мекарданд. Дар деҳот бошад галлаву чорво парварии карда, дар кори галаба бар фашизми гитлери саҳм мегиританд. Дар аксар деҳоти имрӯзаи Тоҷикистон вазъи замони Ҷанги Бузурги Ватанӣ ҳукмфармост. Баъди ҷанги шаҳрвандӣ рӯзгори мардуми одӣ хеле бад гардид. Хусусан дар деҳот. Ҳукумати кишвар баҳри беҳдошти сатҳи зиндагии шаҳрвандон ҳарчанд талош варзад ҳам, натиҷаи дилҳоҳ ба даст намеояд. Рӯзгори вазнин, ҳатто сангин, бекорӣ, маъоши ночиз боис гашта, ки мардум, хусусан деҳотиён барои дарёфти ризқу рӯзӣ тарки ватан намоянд. Мувофиқи баъзе маълумотҳо қариб сӣ фоизи мардуми Тоҷикистон дар Русия ба таҳқир ва ҳар гуна душвориҳо нигоҳ накарда, қору зиндагӣ доранд. Аз ин ҷост, ки баъзе деҳоти имрӯзаи Тоҷикистон ақибгоҳи замони Ҷанги Бузурги Ватаниро мемонад.

*Аз гуфторҳои радиои «Озодӣ»,
октябри соли 2000/*

ОҒОЗ

- Сайлӣ, нигоҳ кун, Нигора худша орову торо дода шахр равонай.

Чавонзани куртаи чити обшуста ба тан, болои дастаи каланд такязанон ин суханҳоро ба ҳампахлуяш гуфта монд. Даҳ – дувоздаҳ чавонзан даруни пахтазори то зону қадкашида, беҳи ниҳолҳоро нарм мекарданд. Сару рӯйи ҳама бо докаи сафед печонида шуда. Дока муҳофизатгари хубест, хангоми тобистон.

Чун ин суханон гуфта шуданд, ҳама аз кор бозистод. Сайлӣ ҳам коҳилона сар боло карда, ҷониби пиёдароҳ нигоҳкунон арақи пешонияшро бо пушти остин пок намуд. Пиёдароҳ лаб – лаби ҷӯйи калони Шодоб, ки тобистон пуробу зимистон беоб аст, аз деҳа то беморхонаи вилоятӣ тӯл кашидааст. Тахмин ду километр дарозӣ дорад, пиёдароҳ. Сокинони деҳа то истгоҳи беморхонаи вилоятӣ расида, сипас ба воситаи нақлиёти мусофиркаш озими шахр мешаванд.

Нигора суханони ҳамкораш Арӯсро шунид. Вале аҳаммийат надод. Бо нозу карашма аз роҳи борики ду тарафашро хору алафҳои гуногун печонда бепарво қадам мезад. Ҳамкорон ҳамагӣ сӣ қадам дур аз вай, бо нигоҳи ҷашм гуселаш доштанд. Баъзеҳо бо ҳасад.

- Ошиқи биргад, ки ҳаст дилаш хоҳа кор мебароя, нахоҳа не, - хомӯшии чанд лаҳза ба амал омадаро халалдоркунон гуфт Садбарг. – Ҳақша қатори мо гирифтаи мегира.

Ҳама хандиданд. Ҳатто Сайлии гамгап низ.

- Алам кунад! – ниҳоя кафид Нигора. – Сунут ягон кас, ки нигоҳ намекуна, талхакаф шидай.

- Чи – ӣ!? Талхакаф шидам? – оташ гирифт Садбарг.

- Ҳова. Талхакаф шидай. И гапора ай алами дилта мегуӣ.

- Ира бине. Қанчиқ туву мо талхакаф – а? Э, ранги ту дар бағали ҳар кас намедароём – ку?

- Ба даромадану надаромаданум корут чӣ? Тура зур намеоя – ку? Агар дилут кашол боша, зиқ нашав. Барои ту ҳам ягонта меёбам.

- Э, чалаб, ҳамара хиёли худут накун! Пагаҳ шут ай Расия биёя, чӣ мега? Зинда ба зинда таги хокут мекуна.

- Корат набоша. Тура таги хок намекуна, ки иқа вангас кунӣ.

- Кори мо, ки набоша дода гаштан гир. Ту номус надорӣ, изо ҳам намекашӣ. Руйи ту ворӣ занак дар гур!

- Руйи ту дар гур! Ана изо! – инро гуфта Нигора ба дунбаи росташ шаппотие заду роҳашро идома дод.

Ҳама аз қафояш ҳайрон менигаристанд. Садбарг дигар чизе нагуфт. Хомӯширо авло донист.

- Хайр, биёе тезтар чунбем, ки нормаи имрӯза буд нашуда мемона, - овози Арӯс ҳамаро ба худ овард. – Биргад бе ин ҳам баҳона кофта гаштай, ки захр чакона. Ҳоли дарак ёва, ки маъшуқаша хафа кардем, чанд рузи меҳнатмона хат мезана.

* * *

Мӯйсафеди Нур болои суфаи зери тути дукӯша нишаста буд. Андешаманд ба оби чӯйчаи поёни суфа нигоҳ дошт. Вай муноқишаи деҳқонзанонро баръало шунид. Масофа чандон дур набуд. Анбӯҳи алафҳои шӯраи поёни суфа рӯида, ўро аз назарҳо пинҳон мекард.

Вай ба ҳайрат наафтод. Ҳатто Нигораи ба қавли Садбарг бераҳаро дар дил мазаммат накард. Қариб панҷ

сол мешавад, ки шавҳараш ба Русия рафтааст. Пул фиристодан як тараф истад, ақаллан аз худ дарак намедиҳад. Мувофиқи хабарҳои овардаи баъзе ҳамдеҳагон, вай он ҷо зан гирифтааст. Одаму оламу тамоман фаромӯш кардааст. Ва нийати ба диёри хеш баргаштан надорад.

Натанҳо Нигора, кулли занони ҷавони деҳ имрӯз танҳоянд. Аз ҷумла, сунҳори худи ӯ Сайлӣ. Панҷ моҳ мешавад, ки писараш дар Русия. Вале писари мӯйсафеди Нур ҷавонмарди баномусест. Ҳар моҳ пулу пайғом мефиристад. Дили мӯйсафед аз сунҳораш низ пур. Духтари бошарму ҳаё. Панҷ вақт намозро тарк намекунад. Хусуру хушдоманро чун волидайнӣ хеш эҳтиром месозад.

Мӯйсафеди Нур меандешид, ки агар паҳлуи Нигора шавҳараш мебуд, ҳаргиз ба чунин роҳи бад по намениҳод. Нигоҳубини се кӯдаки хурдсол ва хушдомани барҷомонда бар дӯши ӯст. Ҳангоми Русия рафтани шавҳари Нигора падаршӯяш зиндаву саломат буд. Чун писараш ба Русия рафту ба аҳли оила кумак накард, ба Нигора душвор афтод.

Ба нею нестони сунҳораш нигоҳ накарда, мӯйсафед ба гадоӣ пардохт. Ҳар субҳидам шаҳр рафта як миқдор маблағ ба даст меовард. Бо ин васила ба оила кумак мерасонд. Як сол пеш мӯйсафед оламу падруд гуфт. Ба Нигора ниҳоят душвор гашт. Билохира, ба доми фиреби сарвари бригада Тавқии тортанак афтида монд. Бар ивази хушкомиҳо ба Нигора кумак мерасонад. Ҳақи меҳнаташро дучанд менависад. Аз ҳисоби кумакҳои башардӯстона барояш бештар ҳисса ҷудо месозад.

Ҳоло то андозае рӯзгори осуда дорад Нигора. Маъшуқай сарвари бригада, ки ҳаст хушаш наояд, гоҳо ба кори сахро низ намебарояд. Имрӯз худро орову торо дода, ҷониби шаҳр равон гашт.

Аз гапу калочаҳои мардум парво надорад Нигора. Муҳиммаш тифлонаш гушна намонанд шуд. Дар гӯр рӯйи шавҳари беномусаш. Боре ҳам волидайн, зану фарзандонро суроғ накард. Ҳатто фавтидани падарашро ба ӯ расонда бошанд ҳам, аз худ дарак надод. Ақаллан пул нафиристонд, ки мӯйсафедро гӯру чуб кунанд.

Ҳамааш ба зиммаи Нигора афтод. Бо кумаки ҳамдеҳагон коре карда, мӯйсафедро ба хок супурд. Маъракаҳошро гузаронд.

Қандаша хӯраду шавҳараш омада сухане гӯяд. Бевафогии занашро дастак карда чанҷол бардорад. Нигора чи кор карданашро медонад. Ба остонаи дар роҳ намедихад ин гуна шавҳари хонабезорро. Худаш он ҷо зан гирифта кайфу сафо дорад. Зану фарзанд ба гӯшаи хотираш ҳам намеояд. Пас ҳақ надорад, омада даъво кунад.

Мӯйсафеди Нур болои суфа, зери тути дукӯша истироҳат дошт. Аз паҳлу шарфаи по ба гӯшаш расид. Рӯ гардонда пираш эшони Саидходиро дид. Ҳарчанд эшон бо ишораи даст аз ҷо бархостанашро манъ кард, вале ба нишони эҳтиром қоматашро рост намуд.

- Духтарҳо чӣ чанҷол доштанд? – баъди болои сабзаи лаби чӯйча нишастан пурсид эшон.

Мӯйсафеди Нур фаҳмид, ки эшон муноқишаи деҳқонзанонро шунидааст.

- Таксир, гапҳои занона.

- Гапҳои занона?

- Ҳо, таксир.

Эшон хандид.

- Ҳамдигарро ҳақорат додан, гапҳои занона аст?

Мӯйсафеди Нур забон хоид, аммо чизе гуфта натавонист. Ҳар ду рӯйи сабза қадре нишастанд. Солиёни дароз ба обмонӣ машғуланд. Чанд саркор иваз гардид.

Вале то ҳол обмонӣ ба зиммаи онҳост. Ҳарчанд ба нафақа баромада бошанд ҳам.

Дар деҳа мардони кордону қобили меҳнат қариб, ки намондаанд. Пайи дарёфти ризку рӯзӣ аксар озими пойтахт ё берун аз кишвар, хусусан Русия шуданд. Ин аст, ки дар саҳро танҳо занон каланд мезананду халос.

Сарқори имрӯза Тавқӣ дар кӯчаи деҳқонӣ кам по ниҳодааст. Тавқӣ парвои кори бригада надорад. Ва касе бо ӯ баробар шуда ҳам наметавонад. Ошнои раис, ки ҳафт хости дилашро мекунад.

Мӯйсафеди Нур ва пираш эшони Саидҳодӣ инро хуб дарк месозанд. То ҷойи имкон ҳафт, мекӯшанд ҳама гуна корҳои нигоҳубини пахтазорро худ саришта намоянд. Ба қитъае, ки обталаб аст, сари вақт об сар медиҳанд. Нармкунии беҳи ниҳолҳоро низ худ дастур медиҳанд.

- Обро хабар гирифтӣ? – хомӯшии чанд лаҳза баамаломадаро ниҳоят халалдор карда пурсид эшон.

- Ҳозир аз ҳамон ҷо омадам.

- Чӣ тавр?

- Дар ҳама ҷӯякҳо об баробар равон аст.

- Ниҳолҳо пажмурда нашудаанд?

- Не. Обро саҳар, дар салқинӣ сар додем. То гарм шудан решаашон об гирифт. Акнун тасфи ҳаво зарар надорад.

- Ҷӯякҳои боқимондаро бегоҳ об мемонем. Баъд шабона як – ду бор омада хабар мегирем. Фонарат вайрон – ку нашудааст?

- Писарам аз Расия як зӯрашро фиристод. Акумулятор дораду аз барқ қувва мегирад. Бемалол чанд шабонарӯз рушноӣ медиҳад.

Онҳо аз ҷо бархоста, қарор доданд оби қитъаро аз нав хабар гиранд.

* * *

Офтоби моҳи асад ба қиём мерасид. Гармӣ торафт меафзуд. Аз таъсири он деҳқонзанон беҳол шуданд. Ҷаҳд доштанд ҳар чи тезтар ба сари мазраъ бирасанд. Ва хона раванд. Ҷӯякҳои боқимондаро бошад баъди нимрӯзӣ, хангоми салқин шудани ҳаво нарм хоҳанд кард.

Дар сарғаҳи пиёдароҳ суробе намудор гашт. Вай тақрибан сивупанҷсола, сиёхчурдаи чорпахлуст. Сару рӯяш арақшор, калавида по мениҳод. Садбарг чонибаш нигоҳ афканду вайро шинохт. Шинохту ба ҳампахлуяш овоз дод:

- Арус! Шут ру зад!

- Руй итари шу дар гур! – бо зарда посух дод Арус.

- Чиба и хел мегуй, дугона? – бо даҳони пурҳанда, маккорона пурсид Садбарг. – Шаво бағалта гарм месоза, бо чи даркор?

- Ай дасти и хел алкаш бало намеоя.

- Нахо – о – од?!

Хандаи баланди Садбарг диққати дигаронро ҳам ба гуфтугӯи ҳар ду ҷалб кард.

- И хел нагу, дугона, – баъди ханда худро каме чиддӣ гирифта гуфт Садбарг. – Шукр кун. Чи хеле ки набоша, дар бартай. Панҷ моҳ мешава, ки лонаҳакум бетурнаҳай. Паҳлавонум нест. Дилум дар ҳақуш гум мезана.

- Набоша ту ҳам дар бағали ягон кас даро, – гӯё маслиҳат дод Арӯс.

Садбарг аз суханони ӯ наранчид. Танҳо худро чиддӣ гирифта бо аломати инкор сар ҷунбонд.

- Худо ниғаҳ дора, ай и хели корҳо. Паҳлавонум соку саломат биёя, ай сарум зиёдаи. Локин ту, дугона ҳаргиз ношукрӣ нақун.

- Ношукрӣ намеқунум. Се сол дар кадом гуру лаҳад гашту дасти холи хона омад. Ана, ин ҷа зиқ шидаву нийяти ай нав Расия рафтани дора. Барои раҳпули гова бурда фурухт. Ҷаму бегаҳ то хона омад, ки сад ҳазор сумаша бедарак кард. Ошноҳой гирди бучкай пива гирифтани ё гум

кард, намедонум. Билетгирӣ рафт, ки пулаш нарасид. Нархи билет дар осмон. Ҳоли як ошнош раҳпулӣ ваъдаш кардай. Ҳар руз шаҳр мерава, ай усу пиён миёя.

- Дарди ту ҳам зур, дугона, - оҳкашон гуфт Садбарг. – Худо шут тия, шуй баномусут тия. И хели дарди сара набуданаш беҳ.

- Хайрият, ки Худованд чор бародари баномусум додай. Набоша бо и хел шу худма бо чор кудакум гургой саҳро мехурдан. Ҳар чоруш ҳам дар Расияҳай. Банавбат меояну зану фарзандон, рузгоршуна ай ҳар ҷиҳат тинч месозан. Маро ҳам фаромуш намекунан.

- Додарой хуб доштай. Савоби ту, мушти пара, ки мегиран, Худо дар саршон баракат биреза. Лекин ту, дугона пулой, додагишона ба шут нате, ки арақ хурда нагарда.

- Заҳруш метум. Худша букушу нишонуш наметум.

- Ку, як бугуш биёя дар барут каланд бизана.

- И хел гапош занӣ, талхаш мекафа. Дар Расия гашта, шон токати гармии инчара надора. Ҳоли ҷонша гирифта гурехтанист. Ай ин ча, ки рафт, зану фарзандо ба гушай хотируш дига намераса. Хуб дилуш, ки хунук шуд, баъд ду даст дар бинӣ гашта меоя.

- Ай афтуш, айби худтай, дугона. Дар вақтуш лачомша суст мондӣ.

- Ҳичи суст намондум. Солҳои пеш и хел набуд. Расия рафту ба ҳами дард гирифта шуд. Дар авлодшун тоқа ба раҳматӣ, амаки Сафархонуш рафтай. Солҳои тинҷӣ ҳоли у ҳами хел буд. Дар куча касера, ки мидид бист тин мепурсид. Тангаш, ки медодан, мегуфт «Арвоҳум ай ту розияй».

- Агар хато нашава, шуйи ту ҳам ба амакуш тақлид мекуна. Ҳамита не?

- Ҳова. Гапи душоштай и ҳам – «Арвоҳум ай ту розияй».

- Ай одамо ку пул намеурса?

- Хайрият, ки не. Дар шаҳр ошнохош бисёрай. Ҳамуно зиёфатуш метиян.

- Э, дугона, ҳами шуй ту ранги амаки Сафархонуш шидай.

- Набоша ранги кӣ мешава?

- Не, ту маъной гапома соз нафаҳмидӣ.

- Чӣ хел?

- Меғуфтан, ки раҳмати Сафархон дар гирди бучкай пива як тоб мехурд, нанушида маст мешуд. Шояд шуй ту ҳам ҳами хел боша? Ё гапом нодурустай?

- Намедонум. Фақат як чиз маълумай, ки ранги амакуш «капчони» шидай.

* * *

Савлатшоҳ роҳравон худ ба худ чизе меғуфт. Гӯё маърӯза мекарда бошад, дасти росташро баробари кафаси сина нигоҳ медошт. Ангушти шаҳодаташ номураттаб, ба оҳистагӣ пасту баланд мешуд. Тугмаҳои болоии куртаи остинҳояш кутоҳ кушода, сари синаи сермӯяшро ба тамошо гузошта буд.

Вай ба деҳқонзанон баробар шуда, баъд онҳоро пайҳас кард. Ва дар ҷояш истод. Занҳо ҳам аз кор бозистода, бефарқ ба ӯ менигаристанд. Чанд лаҳза хомӯшӣ ба миён омад.

Дар ҷойи истода Савлатшоҳ вазни баданашро гоҳ ба пойи рост, гоҳ ба пойи чап мепартофт. Ӯ чизе гуфтан хост. Дасташро каме бардошта, ангушти шаҳодаташро рост кард. Нийяти даҳон кушодан дошт, ки ҳикакаш гирифт. Ҳикак заду баданаш ларзид ва мувозинаташро гум кард.

Канори пайроҳа, аз ду ҷониби ҷӯйи Шодоб баробари дигар алафҳои худрӯ ҳар ҷо – ҳар ҷо бутаҳои най қад кашида буд. Савлатшоҳ рӯйи пайроҳа, паси яке аз бутаҳои най қарор дошт. Бута бақувват, навдаҳояш баробари ду

кади одамӣ дароз. Савлатшохро аз нурҳои сӯзони офтоб то андозае паноҳ мекард.

Ҳине ки Савлатшоҳ мувозинаташро гум кард, якбора қафнокӣ рафт. Баданаш болои най афтод. Ба вази гарон навдаҳо тоб наоварданд. Ҳам шуданд. Сипас қасар – қусурқунон ба шикастан дароманд. Пеши назари деҳқонзанон чун оббози аз баландӣ чаҳида, Савлатшоҳ сар пойину пойҳояш ба ҳаво хест. Аз болои навдаҳои шикаста, якбора сарозер даруни ҷӯй лағжид. Дар ҷойи афтидааш об боло хест. Ба гӯши деҳқонзанон доду войи Савлатшоҳ ва шалаппоси баланд расид.

Ҷӯйи Шодоб тахминан понздаҳ метр паҳно ва ду метр чуқурӣ дорад. Ҷараёни обаш тез.

- Ваҳ, мемура! - нидо ард Арӯс.

- Чиба мемура? Мардакай, як бало карда мебароя, - гуфт Садбарг.

- Ай дастуш хоки бало намеоя.

Бо аломати тасдиқи суханони Арӯс аз даруни ҷӯй доду фарёди Савлатшоҳ баланд гардид. Ҳамаро ба ёрӣ мехонд. Каландро партофта, деҳқонзанон ҷониби Шодоб дартоз шуданд.

Дарун оби ҷӯй Савлатшоҳ гоҳ боло мешуду гоҳ поин. Суханони Арӯс рост баромад. Вай тамоман оббозӣ карда наметавонист. Ҳини боло шудан танҳо дастак мезаду ҳамаро ба ёрӣ мехонд. Дар гулӯяш об даромада, боз поин мерафт. Чехраашро ваҳшат фаро гирифта буд.

Деҳқонзанон чи кор карданашонро намедонистанд. Об тез ҷараён дошт. Касе ҷуръат надошт худро даруни об гирад.

Об Савлатшохро поин, ба ҷойи паҳно овард. Ин ҷойи оббозии бачаҳои деҳ ҳисоб меёфт. Дар паҳно об ҷараёни суст ба худ мегирифт.

Аз доду фарёди зиёд, дасту по задан, болову поин шудан ва оби бисёр хӯрдан Савлатшоҳ тамоман бемадор гашт.

Дар чойи кушод ва чараёни суст яқин фарқ шуданаш мумкин буд.

Садбарг коре кард, ки ҳамаро ба ҳайрат андохт. Бо либоси тан худро даруни об гирифт. Қулочкашон назди Савлатшоҳи беҳолшуда расиду дод зад:

- Ай миёnum буқап!

Ба тани Савлатшоҳ чон даромад. Вай хушёр гашта, дудада аз миёни Садбарг саҳт оғуш гирифт. Садбарг чониби соҳил дасту по мезаду Савлатшоҳ чун кунда дар миёни ӯ овезон. Ба Садбарг душвор буд. Вале бо оҳистагӣ бошад ҳам, ба канори ҷӯй наздик мешуд.

Дехқонзонон дасти ҳам гирифта, пешвои Садбарг даруни об даромаданд. Дар пеш Арӯс қариб то қафаси сина дар об меистод. Дасти ӯ ба панҷаҳои Садбарг расид. Дарҳол ҳарду ба соҳил кашиданд. Савлатшоҳ ҳамон миёни Садбаргро саҳт оғуш гирифта нийяти сар додан нашошт.

- Нарҳара бине, дига хуш намета – йе, - овоз дод яке аз атрофиён. – Ҳамитаре зани худуш боша.

Баъзеҳо хандиданд. Арӯс дастони Савлатшоҳро аз миёни Садбарг раҳо кард. Дигарон аз дастони ӯ гирифта, боло кашида, рӯи сабзаҳо ба шикам хобонданд.

- Сад – бар – ги чун,.. ар – воҳум ай ту... ро – зияй, - сар боло намуда канда – канда гуфт Савлатшоҳ. – Агар... Расия ра – вум,.. ба тура я – гон либос – вори зур наёрум,.. рум... сиёх!

- Э, дамта гир! – шаптоии саҳте пушти гардани Савлатшоҳ фаровард Арӯс.

Рӯи Савлатшоҳ ба сабзаҳо бархӯрду хомӯш гардид. Занҳо пиқ – пиқ хандиданд.

Либоси шип – шилта тари Садбарг ба баданаш часпид. Қафаси синаи пеш баромадаш тез – тез пасту баланд мегашт. Бо кафи даст қатраҳои оби аз рӯяш шоридаро пок карду болои сари Савлатшоҳ омада рост истод.

- Акай Савлатшоҳ, то кай и хел мегардӣ? Ба чойи ба оилаат ёрдам кардан, корат бадмастӣ. Айб нест?

Савлатшоҳ бо аломати ризо сар чунбонд.

- Ай ҳамин руз бас! – гуфт ӯ ва гӯшашро кашида монд. – Агар нушум, кафида мурум.

- Э, рут сиёҳ! – болои сараш дод зад Арӯс. – Пагоҳ боз ахволат ҳаминай, алкаши худозада!

- Духтаро, ҳаматон шохид. Бас, ки гуфтам, бас.

- Бас кун, акай Савлатшоҳ, - насихатомез гуфт Садбарг. – Кудак нестӣ – ку...

Чанд нафари дигар суханони ӯро тақвият доданд. Савлатшоҳ рӯйи сабза ҳамоно бо шикам мехобиду гуфтаҳои атрофиёнашро бо сарчунбонӣ тасдиқ мекард.

- Духтаро, вақти чошт шидай, - ба ҳамкоронаш гуфт Садбарг. – Рафтем хонаҳо. Баъди нимрузӣ давомша чобук мекунем.

Садбарг бо пайроҳа сӯйи деҳа роҳ гирифт. Вай либосҳои таршудаашро ҳатто нафишурд. Медонист, ки то деҳа аз таъсири гармӣ либосҳояш хушк хоҳад шуд. Дигарон аз кафои ӯ роҳ гирифтанд. Лаби чӯйи Шодоб Арӯс ва Савлатшоҳи ба шикам хобида танҳо монданд.

- Ай чот дига нийяти хестан надорӣ – чӣ? – ғур – ғуркунон гуфт Арӯс. – Хез шарманда, хона равем.

- Ҳозир, як лаҳзаи дигар, - сар набардошта посух дод Савлатшоҳ.

Ҳаво торафт метасфид. Шамол андак вазидан дошт. Шамоли гармсел. Нафас гирифтанд душвор мегашт. Деҳқонзонон ба канори деҳа расиданд. Арӯсу Савлатшоҳ акнун ба роҳ бароманданд. Пешопеш Арӯс ғур – ғур дошт. Савлатшоҳ бо сари хам хомӯш по мениҳод. Аз мастияш осоре намонда буд.

БОБИ I

Мӯйсафеди Нур дар олам ба ду кас эътиқод дошт. Аввал ба Худо, дуввум ба пираш эшони Саидҳодӣ. Бештар аз чил сол дар як деҳа ҳамсоҷадевор зиндагӣ доранд. Мӯйсафеди Нур шастухаштсола, аз эшон ду сол калон. Ва аз сола, ки эшонро мешиносад, ӯро бериш надидааст. Хушгуфторӣ, хоксорӣ ва шикастанафсӣ, ин хислатҳои эшон эътиқоди мӯйсафеди Нурро бештар меафзуд.

Эшонро ба тӯю маърақаҳо, дуъохонӣ бисёр мебурданд. Доимо мекӯшид бо дасти холи баргардад. Агар маҷбур мекарданд, кам чиз мегирифт. Ва ба ҳамсоҷгон тақсим мекард.

Зиндагии одиёнае дошт эшон. Манзилаш аз хонаҳои ҳамсоҷгон фарқе намекард. Бисёриҳо ҳайрон мемонданд, ки эшон ин қадар ҳаводорони зиёд дораду мисли дигар эшону муллоҳо аз имконоти фаровон истифода намебаранд. Охир як даҳон кушояд, барояш қасри дакаданг бунёд хоҳанд кард.

Қатори дигарон дар саҳро заҳмат мекашид, эшон. Ин кораш ҳаводоронашро боз ҳам ба ҳайрат меандоخت. Онҳо тайёр буданд ӯро болои сар гиранд. Барояш сабуқрав харида бидиҳанд. Вай бошад, «имтиёз» - ҳоро пушти по зада, машғули кори деҳқонист. Дар бисоташ як хар дорад, эшон. Ба нею нестони муридонаш нигоҳ накарда, ба бисёр маърақаҳо маҳз бо хараши меравад.

Ва мӯйсафеди Нур бо чунин хислатҳо ба эшони Саидҳодӣ ихлосу эҳтироми зиёд дорад. Рафтору кирдор ва одамгариро аз ӯ омӯхт. Маҳз бо таклифи эшон бинокориро

партофта, ба деҳқонӣ машғул аст. Солҳои тӯлонист, ки якҷоя дар сахро ба пахтазор об мемонанд.

Сину соли ҳар ду ба ҷоёе расидааст. Мебоист даври пирӣ ронанд. Вале ин тавр нашуд. Зиндагӣ шарту шароити худро пеш овард. Имрӯз деҳаи Гулистон, ба қавли Садбарг лонаи бетурнаро мемонад. Кор, ки нест қариб ҳамаи ҷавонону ашхоси қобили меҳнат онро тарк гуфта, ба ҳар су парешон шуда рафтанд.

Асосан занону кӯдакон мондаанд дар деҳ. Мӯйсафедон низ камшуморанд. Бемории табларза бисёриҳоро ба хок бурд. Хусусан пирону тифлонро. Аз ин рӯ эшони Саидҳодӣ ва муридаш мӯйсафеди Нур ҳамонро чун солҳои пеш ба кори обмонӣ машғуланд.

* * *

Ҷанги шаҳрвандӣ оғоз ёфт. Низоми зиндагӣ ба худ ранги тамоман дигар гирифт.

Шаҳру деҳоти сабзу хуррами Вахшонзамин харобу ба коми оташ фурӯ рафт. Вахшонзаминро чунон оташ фаро гирифт, ки аз баъзе деҳот танҳо деворҳои аз таъсири гармӣ тасфидаву сурхгашта, чун харобаҳои қадими бостоншиносон кашфкарда, боқӣ монду халос.

Мардум бисоти рӯзгор, молу ҳолашонро партофта, танҳо чон мераҳонд. Кулли сокинони Гулистон ба самти ҷанубии водӣ гуреза шуд. Гурезаи диёри хеш.

Танҳо як – ду мӯйсафеди барҷомондаи синашон ба ҷоёе расида нийяти дар деҳа мондан карданду халос. Қатори онҳо мӯйсафеди Нур ҳам. Вале пираш эшони Саидҳодӣ катъиян зиди қарори мӯйсафеди Нур баромад.

- Таксир ман одами пир, - ба истодани хеш далел пеш овард мӯйсафеди Нур. – Ба кӣ даркор? Худо хоҳад, ягон кас даст намекобад.

- Ин гапи кӯдаконаатро як су мон, - коҳишаш кард эшон.
– Барои одамкуш фарқ надорад, ки пирӣ ё ҷавон...

Мӯйсафеди Нур, ки эшонро саҳт ҳурмат мекард, дигар гап наёфт. Ночор розӣ шуд. Эшон ду нафари дигарро ҳам ба рафтани талқин кард. Вале онҳо қарори худро дигар накарданд. Гуфтанд, ки дар деҳа мемонанд, вассалом.

Гулистониҳо қариб панҷ моҳ паси симхор, лаби рӯди Панҷ маҷбуран умр ба сар бурданд. Қатори дигарон. Аз тарси ҷон.

Мардуми ба рӯзгори тинчу осуда одат карда, саҳт азоб кашид. Дар фасли сармо

хонаҳои гарму барҳаворо тарк гуфта, даруни заминканоҳои сарду нарм бисёриҳо бемор шуданд. Ва оламро тарк гуфтанд. Хусусан пирону кӯдакон.

Пиру мурид ҳам як нафарӣ наберагони хурдсолашонро ба хок супурданд. Умуман, аз ҳисоби мурдагон лаби дарё гӯристони калон доман паҳн кард.

Мардуми хеле ва хеле зиёд қурбонии дасисаҳои мансабпарастону мансабхоҳон шуданд. Хуни даҳҳо, садҳо, ҳазорҳо мардуми бегуноҳ рехт. Ба дасти тоҷик ва дигарон. Ба дигарон гӯё Худо дода бошад, дар қатлу ғорати тоҷик мекӯшиданд намунаи ибрат гарданд.

Ҳине ки силоҳбадастон ба канори симхорҳои марз расиданд, мардум тарки диёри хеш карда, ба кишвари ҳамсоия Афғонистон паноҳ мебурд. Дар фасли сармо рӯди сардро убур кардан, кори саҳл набуд. Бисёр касон ғарқи об шуданд.

Эшони Саидҳодӣ хонаводаашро ба мулки ҳамсоия гусел карду худ аз рафтани худдорӣ намуд. Мӯйсафеди Нур ҳайрон монд. Дар деҳа ба истоданаш монеъ шуду ин ҷо бошад, худ майли рафтани надорад.

Азобу машаққати муддати чанд моҳ ин ҷо кашидани эшони Саидҳодиро аз зиндагӣ саҳт дилсард намуд. Моҳҳои дароз зери борон монданд. Саломатии эшон бад, ранги

рӯяш коҳида лоғар гашт. Парвоя надошт, ки акнун зинда мемонад ё не.

Мӯйсафеди Нур кампиру писар ва сунҳораш Сайлиро бо ду набера ҳамроҳи

хонаводаи эшон фиристоду худ бо пираш монд. «Ҳарчи шавад, бо ҳам мебинем», аз дил гузаронд ӯ.

Мардуми на он қадар зиёд монд, канори симхорҳо. Силоҳбадастон ба қавли худашон «чистка» гузаронданд. Сипас ба онҳо маслиҳат доданд, чойи зисти хеш бираванд.

* * *

Аввалин шуда ба деҳа ҳар ду баргашанд. Пиру мурид. Чихозашон аз чойхобу як – ду зарф иборат буду халос. Лоқу лапарӣ худро ба хар, ягона моли зинда мондаи эшон бор карда, пойи пиёда деҳа омаданд.

Ҳини ки ба деҳа расиданд, айёми фарорасии Наврӯз буд. Табиғат бедор мегашт. Вале дили ҳарду дили мурдари мемонд. Аз канори деҳ истода, канори дигараш баръало ба чашм мерасид. Ҳама ҷо сӯхтагӣ. Бовариашон намеомад, ки Гулистони сабзу хуррамашон ҳамин харобазор бошад. Натанҳо иморатҳо ба коми оташ рафтанд, балки дарахтон ҳам. Мисли ҷӯби хушки болои мазор ба чашм мерасиданд, дарахтони сояфкану боровар. Танҳо баъзе дарахтони аз оташ эмин ёфта, ба худ қабои сабз мегирифт.

Ҳар сол гӯё деҳа мечӯшид, дар ин айём. Пиру барно аз омад – омади Наврӯзи оламафрӯз рӯҳи тоза гирифта, пайи тозаю озода кардани манзилҳои хеш мешуданд. Дар кӯчаҳои деҳ тифлону наврасон гурӯҳ – гурӯҳ гашта, ғазалҳо месурӯнданд. Ғазалҳои баҳорӣ. Дар фазо ҳам мурғони ҳаво нағмасароӣ мекарданд. Шамоли сабуку форам мевазид. Бӯйи гулу пудинаҳои наврустаи лаби ҷӯйборҳоро ба димоғ мерасонд. Хулоса Гулистонро қабои сабз оғӯш мегирифт.

Имсол чӣ? Деҳи вайрона макони чуғзро мемонд. Ҳатто мурғони ҳаво аз Гулистон ҳазар мекарданд. Мекӯшиданд ба фазои деҳ наздик нашаванд. Шамол мевазид. Вале ба машом бӯйи нофоруаму дил бечокунандаи хонаҳою дарахтони сӯхта мерасид.

Канори деҳ пиру мурид хуб гиристанд. Талх гиристанд. Навҳақунон гиристанд. Ба ҳоли деҳ ва хеш.

Ба чуз каҳдони фарсудаву болояш хокпӯши мӯйсафеди Нур ва масҷиди бомаш канда, дигар бинои мувофиқ барои зист ёфт нашуд. Каҳдон аз дигар биноҳо каме дур сохта шуда буд. Дар атрофаш дарахт ҳам намерӯид. Шояд бо ҳамин чиҳат аз оташ эмин ёфт. Тахтаву шиферҳои боми масҷидро ба яғмо бурданд. Дару тирезаҳо яро низ. Вале ба оташ задан ҷуръат накарданд. Баъди қатлу ғоратҳо шояд дар лаҳзаи охир Худованд ба ёдашон расиду аз ғазабаш тарсиданд.

Қарор доданд, каҳдони кӯхнаро ба ҷойи истиқомат табдил диҳанд. Лой хобонда, даруну берунаро андова ва барои зист мувофиқ карданд. Чун ҷойи зист муҳайё гашт, кори баъдинашон сари заминҳои пахта рафтанд. Рафтанду дуд аз димоғи ҳарду баромад. Ҳосили ноҷида ба замин рехта, талаф меёфт. Айёми кишт кори нав фаро мерасид. Вале замин аз пояҳои ғӯза тоза нест. Дилашон ба ҳосили ноҷида, заминҳои бекорхобидаи бесоҳиб сӯхт. Лек аз дасташон коре намеомад. Айни ҳол вазъи худашон ҳам чандон хуб набуд. Хӯрокаи дуруст надоштанд.

Ҳангоми гурезогурез танҳо ду мӯйсафед деҳаро тарк накард. Бозгашти пиру муридро се – чор рӯз шуда бошад ҳам, аз худ дарак намедоданд. Қарор доданд, онҳоро ҷустуҷӯ намоянд. Ҷустуҷӯ дер давом накард. Ба ҳавлии харобгаштаи нафаре даромада, дохили ҳота теппачае диданд. Онро кофтанду соҳиби хонаро ёфтанд.

Бобои Зиёро парронда, дар ҳота зери хок карданд. Эшони Саидходӣ ва мӯйсафеди Нур ба ҳаминаш ҳам шукур гуфтанд. Агар таги хок намекарданд, тӯймаи сағони дайдуя мурғони лошахӯр мегашт.

Қисмати шуму бадтаре бобои Абдувалиро нигарон будааст. Ҷуро дохили чордевори манзили сӯхтааш дарёфт карданд. Болои кати хоб баста, якҷоя бо хона оташ заданд. Аз ҷисмаш танҳо хокистар боқӣ монду халос.

Хостанд дар як гӯшаи холии гӯристонии деҳ барояшон манзили охират кобанд. Вале барои гӯрқобӣ ягон олот ёфт нашуд. Бо шишапораҳо барои ҳарду бо азобе гӯр канданд. Гӯри белаҳад. Ғоратгарон то тавонистанд молу ҷиҳози мардумро ба яғмо бурданд. Сипас деҳаро оташ заданд. Ду нафар мӯйсафедро, ки шоҳиди зиндаи сиёҳқориҳояшон буданд, ба қатл расонданд.

Аз байн чанд рӯз гузашт. Ба Гулистон сокинонаш бозпас меомаданд. Асосан пирон, занону кӯдакон. Ҷавонон чуръат надоштанд. Зеро чун маълум гашт, ки деҳа аз нав эҳё мегардад, силоҳбадастон тез – тез пайдо мешуданд. Ҷавонро дарёфта латуқӯб мекарданд. Бурда ғуломвор кор мефармуданд.

Мардуми бозомада аввал дар масҷид ҷо гирифт. Ба ёрӣ созмонҳои байналмилалӣ расида, ба мардум масолаҳи бинокорӣ тақдим карданд. Бунёди деҳ бо усули ҳашар сурат гирифт. Шакли нав ба худ мегирифт, Гулистон. Дубора обод мегашт.

Дар деҳа аз ҳама беш тифлон шодӣ доштанд. Муддати тӯлонӣ даруни заминканҳои пурнаму сард хурдакакон саҳт азоб кашиданд. Акнун, ки ҳама азобҳо пушти сар шуд, шодӣ доштанд, онҳо. Парвои вайронию харобиҳо надоштанд. Тифл тифл аст. Дили ӯ пок ва он ҷо чун калонсолон барои ташвишҳои ҳаёт ҷой нест. Умуман манзили одамиро бе овозу хандаи тифлон тасаввур кардан

нашояд. Гулистониҳоро маҳз овози шодонаи тифлон ба зиндагӣ беш дилгарм мекард. Ҷаму андӯҳашонро мерабуд.

Ба пиру мурид ҳам чӯбу тахта доданд. Ҷамдеҳагон мадад карданду девор бардоштанд. Хонаҳоро бомпӯш намуданд. Дар ҷойи манзилҳои харобашта ду хучрагӣ бо пешайвон бино ёфт. Орзуи ягонаи ҳар ду акнун бозгашти зану фарзандон аз кишвари ҳамсоя буд. Дар интизорӣ рӯз мешумурданд...

***

Силоҳбадастон рӯзе ба деҳа омада эшони Саидҳодиро ба маркази ноҳия гирифта бурданд. Бо баҳонаи митингбозӣ. Эшони Саидҳодӣ ҳеҷ гоҳ бо сиёсатбозон, мансабхоҳону митингбозон алоқае надошт. Марде буд худотарсу парҳезгор. Вале он шабу рӯз кам ҳолат рух меод, ки қилро аз ҳамир касе ҷудо созад. Барои ашхоси бомаърифати роҳи Илоҳӣ гӯё аз нав солҳои сиюми асри гузаштаи даврони шӯравӣ эҳё гашт.

Бисёриҳоро ҳатто барои донишони алифбои арабӣ аз миён бардоштанд. Қулли ҷавонону миёнсолон риш тарошиданд. Аз тарси ҷон, ҳатто як қисм мӣсафедон ҳам.

Чун эшонро гирифта бурданд, ҷон аз дасту пойи мӯйсафеди Нур баромад. Субҳи дигар ҷониби маркази ноҳия роҳ гирифт. Парвои он надошт, ки худӣ ӯ мумкин кушта шавад. Назди идораи милиса силоҳбадастони либоси алобуло пӯшида, хеле зиёд ба назар мерасид. Ягон нафар либоси милисагӣ надошт. Гӯё ин ҷо қисми низомӣ бошад. Мӯйсафеди Нурро дида, сӯяш ало – ало нигоҳ афканданд. Аммо кордор нашуданд.

Илоҷе карда худро даруни милисаҳона гирифт. Назди сардори милисаҳо даромад. Сардор бо дили нохоҳам бошад ҳам, ӯро гӯш кард. Мӯйсафеди Нур боре дар умраш ин қадар зориву тавалло накарда буд, чун имрӯз. Сардори

милисаҳо ваъда дод, ки бегуноҳии эшон исбот шавад, ўро ҳатман озод хоҳанд кард. Баъди чор рӯз озод гашт. Шодии мӯйсафеди Нур интиҳо надошт.

Ба деҳа роҳбарони нав омаданд. Собиқ хоҷагии калону овозадор ба се қисм тақсим гардид. Ба ҳар се хоҷагии хурди навташқил силоҳбадастон роҳбар таъин шуданд. Мавсими киштукор фаро расида буд. Онҳо мардумро ба маъракаи киштукор даъват карданд. Даъвати роҳбаронро сокинони деҳ бо хушнудӣ пазируфтанд.

Хонаводаи эшони Саидҳодӣ ва мӯйсафеди Нур танҳо тирамоҳ ба деҳа баргаштанд. Ҳамроҳи сокинони боқимонда. Ба Гулистон ҳамагӣ ду – се оила наомад. Кучо будани онҳоро касе намедонист. Гӯё аз Афғонистон ба Покистон, Эрон ва ё кишварҳои арабӣ гузаштаанд.

Дар ибтидо созмонҳои байналмилалӣ чун қатори дигар сокинони гурезаи Вахшонзамин ба бошандагони Гулистон ёри башардӯстона мерасонданд. Хеле зиёд. Умуман, зиндагии мардум аз ҳисоби ёрии ҳамин созмонҳо сурат мегирифт. Ва, ҳангоме ки дар деҳоти Вахшонзамин бемории табларза шиддати ниҳоят зиёд дошт, маҳз ёриву дастгирии ин созмонҳо боъис гашт, ки хурӯчи он то ҳади нестӣ оварда шавад.

Ҳама гуна кор андозаву вусъати муайян дорад. Созмонҳои байналмилалӣ ҳам имкон надоштанд, ки то вақти дилхоҳ ба мардуми ҷабрдида ёрӣ расонанд. Ноаён кӯмак кам шудан гирифт. Дар кишвар бошад, батадрич сулҳ барқарор мегашт. Ва мардум мебоист сарҳисоби зиндагиашро худ меёфт. Вале бӯҳрони шадиди иқтисодӣ кишварро фаро гирифт. Гӯё имкони раҳой аз он набошад. Бекориву нодорӣ мардумро мачбур сохт, ки пайи дарёфти ризку рӯзӣ тарки макони зист намоянд.

Қатори дигарон бошандагони Гулистон ҳам оҳиста – оҳиста аз деҳа берун мешуданд. Қисме манзилҳоро ба ихтиёри волидон ё ҳамсояҳо вогузошта, бо зану фарзандон

озими пйтахт шуданд. Он чо рӯз осонтар мегузашт. Хобгоҳҳои донишҷӯён ба манзилҳои иҷорашинон табдил ёфт. Аз навоҳии водиҳои Вахшу Кӯлоб ва тобеи марказ гурӯҳ – гурӯҳ мардум ба пойтахт кӯч мебастан. Пойтахт гӯё ба як деҳаи калон табдил ёфта бошад, аҳолияш хеле зиёд гашт. Ба хотири рӯзгузаронӣ деҳотиён ба ҳар гуна корҳо даст мезаданд. Мардикорӣ, аробакашӣ, бозоршинӣ ва ғайраву ҳоказо корҳоро ба чо меоварданд. Хобгоҳҳо натавон мақони зисти иҷорашинон, балки ҷойи таъомпазӣ шуда монд. Занону духтарон чалпаку санбуса, каллаю поча, шикамбаи чорво ва дигар хӯрокҳо пухта, дар кӯчаву бозорҳо ба савдо мезад.

Қисми зиёди мардум ҳам деҳотиёну ҳам шаҳриён озими кишварҳои дигар шуданд. Хусусан, ба Русия. Бисёр деҳотиён он чо пул кор карда, сипас дар пойтахт манзил хариданд. Аҳли байтро ба шаҳр гирифта оварданд. Ба қавле, шаҳрӣ шуданд.

Кӯчаву манзилҳои замоне руснишин ва комодаму хомӯш имрӯз шабеҳи боғчаи бачагон аст. Тифлакону наврасонро гӯё дар кӯча рехта бошанд, рӯз то бегоҳ шавқункунон касро ором намегузоранд. Ва мардум ҳам ба ин одат кардаанд. Ҳамин тавр, мардуми тоҷик сабӣ дорад, ба ҳар роҳу восита зиндагиашро пеш барад. Ба ҳама душвориҳо тоб меорад. Танҳо ба як хотир. Ба хотири рӯзгузаронӣ.

***

Мӯйсафеди Нур як писар дошту се духтар. Соҳиби шавҳару фарзандон ва рӯзгори алоҳидаанд, духтарҳо.

Бахтиёр, писари мӯйсафеди Нур яке аз ҷавонони бомаърифати деҳ ба ҳисоб меравад. Донишкадаи омӯзгориро хатм карда, ба зодгоҳаш баргашт. Аз фани адабиёт ва забони модарӣ дарс мегуфт ба шогирдон. Дониши хубу маҳорати роҳбарияшро ба инобат гирифта,

аз чониби шӯъбаи маорифи ноҳия сарвари мактаби деҳа таъйин шуд. Пайваста мекӯшид, насли наврас дар рӯҳияи ватанпарвариву миллатшиносӣ тарбия ёбад.

Баъди ҷанги шаҳрвандӣ ба деҳа баргашта, боз ба кори таълиму тарбия пардохт. Хона ба хона баргашта тифлону наврасонро ба мактаб хонд. Бо илоҷе омӯзгоронро гирд оварда, мактабро тармим кард. Ва таълимро ба роҳ монд.

Эшони Саидҳодӣ чор писар дошт. Ба деҳа ҳамроҳи Бахтиёр, писари хурдияш Мирҳодӣ низ баргашт. Вай ҳамсоли Бахтиёр аст. Ҳар ду бо ҳам дӯсти қаринанд. Дар мактаби деҳ вазифаи мудирӣ хоҷагиро ба дӯш дошт.

Ҳангоми гурезагӣ ду писари калонии эшон ба водии Рашт, мулки Ҳоит фирор карданд. Назди тағоҳояшон. Ҷойи хушобу ҳавои ин мулк ба ҳар ду писанд афтод. Он чоро макони зисти доимӣ интиҳоб намуданд. Ба воситаи шиносҳо ба падар мурочиат карда, гуфтанд, ки аз ин амалашон хафа нашавад.

Хабари сиҳату саломат будани фарзандонро шунида, эшон бағоят хушнуд гашт. Зеро бисёр гурезагон ба мулкҳои бобой фирор карда, дар он ҷо аз дасти силоҳбадастон ба қатл расиданд.

Писари саввуми эшон бошад, ҳангоми бозгашт аз Афғонистон яке аз навоҳии назди сарҳадиро ҷойи истиқомат интиҳоб кард. Дар ҳамсоғии чанд тан аз ҳешовандон. Ҳамин тавр, ҳамроҳи эшон писари хурдияш Мирҳодӣ монд. Мирҳодӣ ҳамроҳи Бахтиёр аз нав ба кори таълиму тарбия пардохт. Аз сабаби нарасидани омӯзгорон Мирҳодӣ худ баъзе дарсҳоро мегузаронд.

Зиндагӣ ба ҷойи беҳбудӣ торафт бад шудан гирифт. Маъоши ночизи омӯзгор барои рӯзгор намерасид. Ва он ҳам сари вақт дода намешуд.

Бахтиёру Мирҳодӣ қарор доданд, қатори дигарон Русия бираванд. Вале намехостанд мактаб бе омӯзгор монад. Зеро аллакай бисёр омӯзгорон мактабро партофта, ба ҳар

су парешон шуданд. Бо илоче чанд нафар омӯзгори ба нафақа баромадаро аз дехоти атроф ба мактаб бозхонданд. Ҳамчунин як гурӯҳ шоғирдони дирӯза ба кори таълим фаро гирифта шуд. Аз ҳисоби духтарон. Пасон Ҳангоми навбаҳорон ба сафар баромаданд.

Мӯйсафеди Нур бо кампир, сунҳораш Сайлӣ ва ду наберааш монд. Эшони Саидҳодӣ бошад, бо зану сунҳораш Ойиша ва се набера.

Аз рафтани Бахтиёру Мирҳодӣ чанд моҳ сипарӣ гашт. Дар ин байн ба воситаи шиносҳо паёму пул фиристоданд, барои волидон ва зану фарзандон.

Давраи нигоҳубини ниҳолҳои пахта фаро расид. Пиру мурид ба обмонӣ машғул буданд. Сунҳорҳояшон Сайливу Ойиша қатори дигар занон ниҳолҳоро нигоҳубин мекарданд.

* * *

Тавқӣ имрӯз бахти хешро месанҷид. Худо кунаду кораш барор гирад, худро дар осмони ҳафтум ҳис мекард.

Кайҳост дар дил меҳри Сайлиро мепарварад. Меҳр не, дақиқтараш аз ӯ коми дил ҳосил кардан. Чавонзани резапайкари сафедруву миҷгондароз ва камгапу ботамкин дилашро беқарор намуда буд. Панҷ моҳ аст, ки шавҳараш нест. Наход ба чавонзани танҳо бағали мард нафорад? Тавқӣ гумон дошт, ки Сайлӣ ҳатман бояд мардхоҳ шуда бошад.

Ҳамчунин ба сунҳори эшон - Ойиша чашм ало дошт. Вале метарсид. Рафту сираш ошкор шавад ва эшон дуёи бад кунад, кор тамом. Ба ягон балои азим гирифторм шуданаш мумкин.

Тавқӣ фарзанди ягона буд. Падару модари пир дошт. Баъди адои хизмати аскарӣ колхозчӣ шуда кор мекард. Рӯзгори фақиронае доштанд. Нодор, ки буд, аз деҳаи

хамсоя духтари сиёхчурдаи пакана Гулбонро барояш арӯс карданд.

Баъди чанги шаҳрвандӣ деҳа баргашта, бо роҳбарони имрӯза ошноӣ пайдо кард. Ошноияш ба воситаи нӯшонӯшӣ сурат гирифт. Ҳар дафъаи деҳа омадан роҳбарон дар гӯшае ташкилӣ меоростанд. Шаробро худ меоварданду ба сокинони деҳ хӯрок мефармуданд. Касе ба нӯшонӯшии онҳо шарик намегашт. Ба ҷуз Тавқӣ. Бо вай ошонӣ пайдо карданду сарвари бригадаи деҳ таъйинаш намуданд.

Ба сағираи камбағал, ки дирӯз касе сӯяш нигоҳ намекард, имрӯз Худо дод. Бучулаш асп хест. Рафтору кирдораш тағйир ёфт. Акнун вай сӯйи касе нигоҳ намекунад. Пушту паноҳаш бошад, роҳбарони хочагӣ. Ва кӣ ғайрат дорад, бо ӯ сарбасар шавад?

Ба деҳа кумакҳои башардӯстона чанд фосила пас меомад. Тавқӣ онро мувофиқи салоҳиди хеш тақсим мекард. Як қисмашро ба мардум меду боқимондари ба воситаи шиносҳо дар бозор ба савдо мезад. Зиндагияш серу пур, хонаи дақаданг ҳам сохт.

Чун доро шуд, қарор дод занашро иваз кунад. Бо гардиши фалак имрӯз ҳама ҷо пур аз духтарони ба қадрасида. Ҳама бо чашми чор, дар интизори домод. Бисёр оилаҳо ба як халта гандум зор. Агар домоди доро ёбанд, корҳо ванг. Ба воситаи ӯ аз мӯхтоҷи халос хоҳанд ёфт. Ҳамин гуна домод имрӯз Тавқист.

Вале ба бахти шумаш чун корхонаи нав ба кор даромада, Гулбон зоиданро сар кард. Ҳатто ду маротиба дугоник. Фарзандон сади нийташ шуданд. Ба ҳар ҳол вай роҳи дигарро ёфт. Деҳа пур аз чавонзанони танҳо монда. Гирдашон тор танида, чанде аз онҳоро ба доми худ андохт. Аз ҷумла, Нигораро. Ва ба худ лақаби Тортанакро гирифт.

Аз ишқварзии онҳо бисёриҳо бохабаранд. Аммо тавре вонамуд месозанд, ки гӯё чизеро намедонанд. Ва танҳо

чанд рӯз пеш, хангоми шаҳр рафтани Нигора, ба ӯ Садбарг таъна зад. Тавқӣ бошад, пайи ба дом афтондани дигар аст. Ишқи нав мечӯяд ӯ.

Ҳаво ханӯз натасфида буд. Дехқонзанон машғули нармқунии беҳи ниҳолҳо. Тавқӣ ба он қитъа гузашту боварияш наомад. Сайлӣ аз ҳамкорон қариб чил қадам қафо каланд мезад. Аз шодӣ лабони Тавқӣ ба ҳам намерасид. Аз ин дида фурсати кулай ёфтган бағумон. Эшони Саидҳодӣ ва мӯйсафеди Нур дар қитъаи дигар машғули обмонӣ. Хеле дур, суробашон базӯр менамуд.

Дарҳол худро даруни пахтазор гирифт, Тавқӣ. Кори аҳли бригадаро гӯё месанчида бошад, даруни чӯякҳо ин тарафу он тарафро назорақунон, оҳиста – оҳиста ба Сайлӣ наздик шудан мегирифт. Каме болотар аз Сайлӣ дастаи каланде менамуд. Тавқӣ аҳаммият надод ба он. Ёду хушаш побанди Сайлӣ.

Ноаён ба ҷавонзан наздик шуда сурфида монд. Вале Сайлӣ сӯяш нигоҳе накард. Ҳамоно беҳи ниҳолхоро тафтишқунон гап партофтган гирифт. Ба тортанӣ даромад.

- Мегум, чи хелӣ? – сухан оғоз кард ӯ. – Қорот созай? Ай дугонаҳот қафо мондӣ – ку?

Тавқӣ аз ҳар бо сухан гуфта, асли мақсадро ҳоло баён нашофт. Меҳост ҷавонзанро ба гап андохта, риштаи суханро ба маҷрои лозима дарорад. Вале Сайлӣ ҳеч не ки ба сухан дарояд. Гӯё ба даҳонаш об гирифта бошад. Хомӯш меистод, Сайлӣ.

Бетоқатӣ дошт Тавқӣ. Бори аввал аст, ки ба суханонаш эътибор намедиҳанд. Тамоми ҳунарашро ба кор бурда истодааст. Аммо бенатича.

- Сайлихон, мегум гунг – ку нашуда бошӣ? – ранчидаомез пурсид ӯ. – Чанд минут пак – пак доруму ту хомӯшӣ. Ё намефорат, ки дар пешут бошум? Набоша як даҳан гап зан, меравум. Лекин гӯш кун, ин бегоҳ ними шав, дар поёни хотатон нигоҳ карда меистум. Фаҳмидӣ?

Албатта, барой. Хайр, хомӯш наист. Ақаллан сарта чунбон. Қурбони қади навнихолут шавум...

Аз санг садо буду аз Сайлӣ не. Вай хомӯшона каланд мезад. Тавқӣ худро каме қафо гирифта, ба тафтиши чӯякҳои нармкардааш пардохт. Наздик шуда, оҳиста ронашро даст гирифт.

Гӯё чараёни барқ Сайлиро зада бошад, якбора пеш чаҳид. Каландро болои сараш бардошта, ҷониби Тавқӣ баргашт.

- Гум шав, ай назарум! – бо овози на он қадар баланд, лек пур аз кинаву нафрат ҷониби Тавқӣ дод зад вай. – Фосиқи ҳаромӣ! Ай заной мардум мефорат?! Г...шона хӯрда гард!

Тавқӣ ҳеҷ гумон надошт, ки чунин ҷавоб мешунавад. Бори аввал тираш ба ҳадаф нарасид. Лаҳзае гаранг шуда монд. Ба ҳар ҳол худро ба даст гирифт.

- Э, занакӣ аҳмақ, ба ғоидаи худут гап мезанум. Дигаро ба як кило орд зоран. Хонат пур ай хӯрданӣ мешава. Ранги шохдӯхтар зиндагӣ мекунӣ.

- Ордут ай сарут мона. Дафъ шав ай инча!

Тавқӣ дигар чизе нагуфт. Пас гашту дашноми қабехе дод. Тафтиши пахтазор ҳам поён ёфт. Дилаш мехост ҳар чи зудтар аз ин ҷо дур шавад.

* * *

- Духтаро, нигоҳ куне, Тортанаки худозада гирди Сайлӣ тор метана, - Садбарг лаҳзае нафас рост карда, қафо нигарист. – Нарқози гурсухта, дилуш ай Нигора мондай – чӣ?

- Кори кардагимона тафтиш дора, - посух дод Арӯс.- Нигоҳ кун, беҳи ниҳолора ай назар мегузарона.

- Э, морай, мефаҳмӣ, мор, - паст намеомад Садбарг. – Кай парвои пахта дора. Дар саруш фақат як фикрай. Дили ягон каса ёваву дар багалуш дароя.

Арӯс китф дарҳам кашид ва чизе нагуфт.

- Хайр, ягон бор тарафут гаппартоӣ накард? – пурсид аз ӯ Садбарг.

- Кард. Чанд бор.

- Ана дидӣ. И фосиқ коруш фақат занакбозӣ. Ку, ростша бугу, туро ҳам ай раҳ зад?

- Маро?

- Ҳова. Заданӣ буд. Лекин...

- Натонист?

- Неъ, натонист. Ҳами кетмани дастма гирифтуму хостум ба саруш якта фарорум. Саги дайдуи шаттахурда ворӣ гурехт. Ай тарси ҷонша.

Аз суханони Арӯс ҳамкорон базавқ хандиданд.

- Ту ҳам бало будай, дугона, - баъди ханда гуфт Садбарг. – Тортанака талхакаф кардӣ.

- Апай Садбарг, ростша бугу, ба ту ҳам гап партофт ё не? - пурсид Ойиша.

- Худо худуш медонаву лекин ба фикрум байни мо касе наст, ки Тортанак ура фикри ай раҳ задан накарда боша.

- Хайр, баъд ту чӣ кор кардӣ? – беқаророна боз пурсид Ойиша. – Ту ҳам кетман бардоштӣ?

- Чува кетман мабардорум? Як гапи коғазпечуш гуфтам, ки ба хиёлум ҳозир ҳам ба ёдуш раса, кайф мекуна.

- Ку, мо ҳам бишнавем гапой коғазпечта.

- Шумо ҳам кайф кардан мехоҳед?

- Агар махфӣ набоша.

- Ягон ҷой махфӣ нест. Як – ду бор хирагӣ кард. Гуфтам, ки дамта бигир. Гапома гуш накард. Дидум, ки намешава гуфтам, хоҳӣ ай ту бошум як кор мекунӣ. Як кор не, сад кор мекунам, гуфт ай шодира. Шаво шуй паҳлавонма сер

карда наметонум. Як шав дар бағалуш зани паканата биёр дарору шави дувум худута. Баъд ҳисоб кун, ки ай туюм

Гиреви ханда ба ҳаво печид.

- Ана, ҳамин хел, дугонаҳои чун. Тортанак сурх шуд, сиях шуд. Дамша гирифт. То ҳозира хомушай.

- Қандата зан, апай Садбарг. Хуб бобуш кардӣ.

- Боб ай и дига зиёд мешава? Агар одам боша, то охири умраша дига набояд гап зана.

Онҳо гуфтугузоркунон ба охири қитъа расиданд. Муддате сари замин нафас рост карда, қарор доданд, сари чӯяки Сайлии қафомондари бигиранд. Ин лаҳза дар поён, аз миёни тутзорони лаби чӯй, аз қитъаи дигар Нигора ба пешвои Тавқӣ баромада монд.

- Ана, ошуку маъшук ба ҳам дидор диданд., - гуфт Арӯс.
– Қой свиданияшон зур, пеши назари ҳама. Барои ҳамин Нигора худаша қафо гирифт.

- Ба фикрум ин хел набояд боша, - ба суханони Арӯс эътирозомез гуфт Ойиша. – Шояд барои қазои ҳочат қитъаи дигар гузашт.

- И гапа ай худуш пурс, - лукма партофт Садбарг.

- Биёя мепурсум.

- Наметарсӣ?

- Чибар тарсум?

- Дар сарут борони ҳақорат нареза?

- Нигора ҳеч гоҳ Ойишара ҳақорат намета, - ба гап хамроҳ шуд Моҳинав, деҳқонзани ханӯз ба шавҳар набаромада. – Эшондухтар, ки ҳаст эҳтиромуш мекуна. Дига ин ки Ойиша ягон бор ранги ту ба Нигора чакқа нашидаӣ.

- О, маҳмаддоное! Ба фикрут, ба у худозадаи бераҳа чакқа мешавум? Чакқа не, гапи ҳақа мегумуш. Дигаро ворӣ инсон шава, чакқа усу мона, қатиш баланд гап намезанум.

Чанд нафар паси ҳам, аз якдигар каме дуртар ба сари чӯяки Сайлӣ даромаданд.

- Апай Садбарг, чӣ мешава сари чуяки Нигорара ҳам бигирем? – пурсид Ойиша.

- Дилут ба ҳаму бераҳа месуза?

- Охи у ҳам шарики мо ҳай – ку? Кӣ медона, шояд зиндагӣ маҷбуруш карда боша...

- Чӣ, зиндагии як у тоқа душворай? Ё фақат шуйи у дар Расияҳай? Шуҳои мо ҳам дар мардикориян. Тоқат карда гаштем. Ваям тоқат куна, ягон балаш намезана.

- Хайр, апай Садбарг, биё мон и гапора. Хубуш, биё сари чуякша мегирему баъд камтар насихаташ мекунем. Шояд дар роҳ дароя.

- Ёрдам боша, ёрдам. Лекин Худо медона дар раҳ даромаданаша.

Гуруҳи дигари деҳқонзанон сари чӯяки Нигора омада, ба каландзанӣ даромаданд.

- Ҳа, хапаки таги тапак, ку гап зан, Тортанак чиҳо гуфт? – ҳамкорон чӯяки Сайлиро тамом намуда, шӯхиомез аз ӯ пурсиданд.

Сайлӣ дар ҷавоб лабҳанде кард, шармида сар поин намуд. Садбарг ба ҷону ҳолаш намонд. Ноилоҷ воқеъаи руҳдодаро нақл кард.

- Офарин, ҷони апа, хуб бобуш кардӣ, - ба китфи Сайлӣ тап – тапзанон гуфт Садбарг. – Ҳар яки мо бояд ана ҳамин хел боша. Фирефтаи гапой шакардори и маккор шидан лозим нест.

Ҳама ба сари чӯяки Нигора даромаданд. Қарор доданд чӯяки ӯро ҳам нарм карда, баъд аз сари мазраъ баробар чӯяк мегиранд.

* * *

Вақте Нигора аз паси дарахтони тути канори чӯйча, аз қитъаи дигар ин тараф гузашт, рӯ ба рӯяш Тавқӣ баромада монд.

- Ҳм – м, хуб лулигиву ҷугигӣ кардиву чодут таъсир накард?

- Эъ, ин ча ту чӣ мековӣ? – худро гум кард саркор.

Тавқӣ фаҳмид, ки ҳама гапҳои миёни ӯву Сайлӣ раду бадал шударо шунидааст Нигора. Беқарор шуд. Чӣ ҷавоб доданастро надонист. Ва суханони боло, беихтиёр аз даҳонаш баромада монд.

- Чи мековум!? – гуфт бо зарда Нигора. – Ҳу, дар пушти туто қаври тура се қабат канда тайёр мондум. Марҳамат, рафта даро, ай болот хока мегардонуму халос.

- Биё, чони ширин, мон и гапора. Беҳуда одама зик накун.

- Зик мекунам? Ҳама тамом шуд, акнун навбати Сайлӣ?

- Э – э, ту ҳам девори намкаш нашав. Вая фақат шуҳӣ кардум.

- Рувот сиёҳ шухикун. Дар даҳанут туф накард, набоша хоки поша мелесидӣ.

- Ҳазрати Ҳочамастон занад, ки ягон гапи бечо нагуфтам. Камтар ҳазл кардаму халос.

- Кошки ҳазрати Ҳочамастон мезадут, ки дига ай ҷот намечунбидӣ.

- Оббо, ачаб занаки ганда будай. Ҳами, мегум гандайӣ, ки дига шут суроғут надора.

- Рост гандаюм. Гандаюм, ки суни ту нигоҳ мекунам. Дигаро бошан, дар даҳанут м...зан!

- Ҳой аҳмак! Ба даҳонут нигоҳ карда гап зан!

- Ба даҳонум нигоҳ карда гап занум? Майлаш, лекин дига дар назарум нанамо.

- Биё, ҷонакум и гапҳоро мон. Шав нигоҳ карда ист, пешут меойум.

- Ай рангу раҳматут безорум, фаҳмидӣ?

- Не, нафаҳмидум. Нигоҳ карда ист.

- Зур бошӣ, меойӣ. Барфака сар метум, дар пустут каҳ чо мекуна.

Тавқӣ медонист, ки Барфак саги газандаест. Ҳаро боре ки пеши Нигора меомад, ӯ сагро дар саройхона маҳкам мекард. Агар кушода рӯи ҳавлӣ бошад, ҳаргиз ғайрати ба он чо наздик шудан надошт. Дар як лаҳза хойида партофтаниш мумкин.

Нигора бо Тавқӣ дар гуфтугӯ буд. Аз дур ба сари чӯякаш каландзании ҳамкоронро дида монд. Қариб ҳама аз ӯ ор мекарданд. Имрӯз бошад кӯмакаш доранд. Суханони Тавқӣ дигар ба гӯшаш надаромад. Каландро гирифта ба қор сар кард. Агар ҳамкорон минбаъд бо ӯ муносибати хуш намоянд, сӯйи Тавқӣ ҳаргиз нигоҳ нахоҳад кард.

Пешопеш Садбарг каланд мезад. Нигора аз ӯ ҳарос дошт. Ҳарчанд худро бепарво нишон медоду бо вай ҳар гуна сухан раду бадал мекард.

Садбарг аз дигарон се – чор сол калону пайкари бақувват дошт. Шаттоҳ буд. Вале касеро беҳуда намеранҷонд. Ҳамкорон хурматаш мекарданд. Нигора худро маъшуқаи сарқор ҳисобида, дигаронро он қадар писанд намекард. Садбаргро ҳам. Бо ин қораш худро дар назди ҳама шумрӯ менамуд. Садбарг бошад, чашми диданаш надошт. Пайваста гули сари сабади суханрониҳо ҳисоб меёфт.

Имрӯз ҳамкоронро сари чӯякаш дида ҳайрон монд. Дасту по хӯрд. Хоҳу нохоҳ байнашон суханҳо раду бадал хоҳад шуд. Худро бепарво нишон дода наметавонад. Ва намедонад, чӣ бигӯяд.

Шишир – хишири ниҳолҳо, садои ба замин бархӯрдани каланд торафт баланд мегашт. Ба пояи охири ниҳол каланди Нигораву Садбарг баробар расид. Садои чарангоси оҳан дигар овозҳоро паҳш кард. Садбарг каме қафо баргашта, рӯ ба рӯи Нигора биистод. Дигар

хамкорон дар ду паҳлӯи ӯ ба шакли нимдоира қарор гирифтанд. Ҳама хомӯш. Сухани аввалро бояд Садбарг мегуфт. Ҳама нигарон, ки ӯ чӣ мегуяд.

Нигора тамоман дасту по хӯрда шуд. То ҳол ёд надорад, ки аз Садбарг гапи хуш шунида бошад. Ҳар дафъа бо ӯ дар муноқиша аст. Ин дафъа бошад, нийят дошт, ки хомӯширо авло донад. Чӣ суханҳое, ки нагӯяд ҷавоб, нахоҳад дод. Хомӯш меистад, тамом.

Хомӯшии начандон тӯлоние ба миён омад. Ба назари Нигора соатҳо тӯл кашид, он. Арӯс гулӯ афшонд. Ин маъноӣ онро дошт, ки Садбарг бояд сухан гӯяд.

- Хайр, ку гап зан, - ниҳоят ба сухан даромад Садбарг. – То кай ин хел мегардӣ? Айбу изора намедонӣ? Дар ҳама ҷо гапи туву Тортанак.

Нигора сар поин афканда хомӯш меистод. Садбарг хилофи одат, бе таъна нарм ҳарф мезад. Чунин гуфтори Садбарг ба ӯ таъсир кард. Дилашро ба рикқат овард. Гирйя гулӯгираш дошт.

- Апай Садбарг рост мега, - суханони ҳамкорошро тақвият бахшид Ойиша. – Қати мо, ки ҳастӣ бояд ранги мо бошӣ. Мефаҳмем, зиндагиат душворай. Лекин тоқат кардан лозим.

Дар чашмони Нигора ашк давид. Охи бадарде кашид. Бо нӯги остин дидагонашро пок кард. Ин ҳолро дида Садбарг пешаш омад.

- Ай ҳами руз сар карда рафтората дигар мекунӣ, фаҳмидӣ? – сари Нигораро оғӯш гирифта гуфт ӯ.

Нигора бо аломати ризо сар чунбонд.

- Ҳеч гоҳ зик нашав, - ба суханонаш идома дод Садбарг. – Туву фарзандот гушна намонен. Бачаҳои қишлоқ минбаъд кори хайр карданиян. Ҳар моҳ ай Расия пул, хурока, сару либос чамъ карда мефиристан. Таксимгар бобой эшонай. Худум гапуш мезанум, аввал ҳақи тура метия. Ҳафтаи дигар шаҳр меравум. Паҳлавонум бояд

тилфон куна. Мегум вақти омадануш ай кучое ки набоша, шута ёфта биёра.

Дехқонзанон Нигораро миёнагир карда, сари қитъа рафтанд. Аз нав баробар чӯяк гирифта, ба нармқунии ниҳолҳо шуруъ намуданд.

* * *

Тавқӣ баъди муноқиша бо Нигора сахт ошуфтаҳол гашту аз карда пушаймон. Фикр мекард, ки аз яке мондаву аз дигаре ронда. Худро маломат дошт. Аз он ки пайи ҳавою ҳавас давида Нигораро аз даст дод. Бебозгашт. Гумон аст, дигар бо ӯ муносибате кунад, Нигора. «Дар гӯр қомати мавзуни Сайлӣ, - раҳораҳ фикр дошт ӯ. – Аз барои вай шуда Нигораро аз даст додам. Сазои сарам.»

Дилаш мехост дар ҷоие танҳо бошад тахти дил нӯшад. Губори дилашро тоза намояд. Ҳеч майли хонаравӣ надошт. Пакана хонаро пур аз Алӯлаку Булӯлак кардааст. Гумон аст, он ҷо осоиш ёбад.

Чанги роҳи хокии лаби захбури миёни қитъаҳоро ба ҳаво хезонда, ҷавоне савори мотосикли дучарха бо суръати тез ҷониби Тавқӣ меомад. Даруни куртаи сафеди берун аз шимаш ҳаво даромада, ҷавонро шабеҳи халтаи калон мегардонд.

Тавқӣ ӯро шинохт. Ва аз шодӣ қариб ба рақс дарояд. Ҷавони савора ҷияни раиси хочагӣ, Шоқир буд. Вай мудири нуриҳои маъданист. Агар бо раис ва дигар роҳбарони хочагӣ Тавқӣ ошноӣ дошта бошад, бо Шоқир ҷӯраи ҷонист. Ҳар ду нӯшиданро бағоят дӯст медоранд. Маҳз шароб онҳоро бо ҳам қарин гардонд.

Хочагӣ ҳар сол барои эҳтиётот нурии зиёд мехарад. Вале қитъаҳои пахта нуриро хеле кам мебинад. Баъзе қитъаҳо бошад, тамоман. Калид ба дасти Шоқир аст. Бо салоҳдиди хеш нуриро тақсим мекунад. Дақиқтараш

мефурӯшад. Боре Шокир барои шишаи шароб шуда, қариб ним тонна нуриро ба савдо мезанад.

Бригадаҳои пахтакорӣ миқдори муайянгаштаи нуриро гирифтаанд ё не, барояш фарқ надорад. Дар ҷамъбасти сол бошад, маҳз ҳосили миқдори муайянгашта, аз ҳар бригада боздошта мешавад. Аз ҳисоби ҳақи меҳнати деҳқонон.

Худсарӣ, дуздӣю ғоратгариро бошад, Шокир аз тағои раисаш омӯхт. Чун пунбадона ба замин афтид, раис аллақай бо корхонаҳои коркарди пахта шартнома дорад. Пасон ҳосили бо арақи ҷабин ғундоштаи деҳқононро он ҷо месупорад. Ва бештари даромадро ба кисаи хеш мезанад.

Аз ин ҳисоб раис ҷипсавору манзили дакаданге дорад. Хилофи тағояш Шокир сарват намеғундорад. Пули ёфтаашро сарфи маъишат мекунад. Ба қавли ӯ, аз ин дунёи дурӯза танҳо кайфу сафо мемонад.

Имрӯз назди дӯсташ Тавқӣ шитоб дошт. Якҷоя каме маъишат мекунанду сипас баъзе корхоро маслиҳат хоҳанд кард. Тавқӣ бошад мепиндошт, ки Худованд маҳз дили маҳзуни ӯро дида, Шокирро наздаш фиристодааст.

Шокир суръати дучархоро суст накарда, назди Тавқӣ саҳт тормоз дод. Ва фармонро якбора ба ҷап тоб дод. Дучарха атрофи Тавқӣ ба шакли нимдоира тоб хӯрд. Чангу хокро боз ҳам бештар ба ҳаво хезонда, пас истод. Лаҳзае ҳар ду даруни чанг монданд. Тавқӣ ба пешвои дӯсташ по ниҳод.

- Хайрият, тарафҳои мо ҳам меомадаӣ, - дӯсти болои дучарха рост истодаашро оғӯшкунон гила кард Тавқӣ.

- Кор бисёр, ошно, - худро сафед карданӣ шуд Шокир. – Ана, имкон шуду суроғат омадам.

- Биё, хуш омадӣ!..

Дӯстон бо лабханд ба ҳам дида дӯхтанд.

- Ошно ту ҳам серкор менамоӣ, - гуфт Шокир. – Хонаат рафтам, нестӣ. Дар идораи участка ҳам даракатро наёфтам.

Пахта гуфта, мегардӣ. Чорта дами беғам занем, зарар надорад.

Тавқӣ аз суханони дӯсташ хандид. Кӯшид худро назди ӯ масъулиятшинос нишон бидиҳад.

- Бригадирум ошно, бояд доим сари кор бошум. Назорат набарум корро бало мезанад.

- Э – э, - даст афшонд Шокир. - Кор гуфта худатро накуш. Ҳайф мешавӣ. Боз мегум, ки кам – кам маъишат халал намерасонад.

Дар як гӯшаи фармони дучарха турхалта овезон меистод. Шокир бо кафи даст ба халта тап – тап зад. Чехраи Тавқӣ шукуфон гашт.

- Биё, ягон чо рафта халқхоро тар кунем, - таклиф кард Шокир ва муҳаррики дучархаро ба кор наандохта пурсид: - Ягон нозанинтро гирифта барем, намешавад?

- Гум кун, ин ҳора!

Тавқӣ баъди гуфтугӯ бо Сайлӣ ва муноқиша бо Нигора рӯйи деҳқонзанони бригадаашро дидан намехост.

- Чӣ, дар фармонут нестан?

- Ҳастан, лекин садта – садта бе инҳо бехтар, - гапро сӯйи дигар бурданӣ шуд.

- Не – е, чӯра, маъишат бо нозанино ранги дигар дора, - беҳабар аз дили дӯсташ гуфт Шокир. – Садта – садта баъд болои нозанино мебарой. Эҳ, аҷаб кайф!..

Тавқӣ хомӯширо авло донист. Ин замон хубрӯёни оламро ҳозир мекарданд, аз рангу раҳматашон безор буд.

Шокир дид, ки дӯсташ фикри ӯро тақвият намебахшад, муҳаррикро ба кор андохт. Тавқӣ нафаси сабук кашид.

* * *

Қитъаҳои пахтазорони Вахшонзамин асосан атрофи деҳот чо гирифтааст. Ҳар чо – ҳар чо қитъахоро чӯйҳо бурида мегузарад. Ҳангоми обёрӣ аз чӯйҳо истифода мебаранд. Нимаҳои тирамоҳ оби ин чӯйҳо хушк мегардад. То баҳорони соли дигар.

Ҳар ду тарафи чӯйҳо ниҳолзор аст. Асосан ниҳоли тут. Ниҳолҳои мевадиханда ва мачнунбед ҳам ба назар мерасад. Зери аксар мачнунбедҳо суфа бунёд аст. Барои истироҳат.

Тавқию Шокир чойи хилвате болои суфа маъишат доштанд. Рӯзномери чун суфра густурда, болояш ҳар гуна хӯрдани ниҳоданд. Ҳасибҳои гуногун, карам, сабзӣ, бодиринг ва дигар сабзавоти намакин. Дӯстон шишаеро холӣ, дуввумашро ним карданд.

- Эҳ, зиндагӣ, оҷаи зораша об бара! – пораи бодирингро гарч – гарчкунон хоида нидо кард Шокир. – Фақат ҳаминаш мемона. Дигарош к черту!

Тавқӣ лундаи ҳасиберо ба даҳон пеш карда, бо аломати ризо сар чунбонд.

- Лекин ту, чӯра маъишатро намефаҳмӣ. Агар ду нозанин мебуд, ин чо нур мегирифт. Мефаҳмӣ, нур!

Шароб ҳардуро сархуш кард. Аз таъсири он чехраи Шокир суп – сурх шуда, лаблабура мемонд. Шокир гап мезаду гап мезад. Лекин суханонаш ба гӯши Тавқӣ дигар намедаромад. Ёро хоб зер кард. Сараш поин шудан гирифта, оҳиста паҳлӯи суфра дароз кашид. Шокир дид, ки дӯсташ аллакай хоб аст, ӯ ҳам қад дароз кард. Ҳар ду аз одаму олам беҳабар хоб рафтанд. Танҳо хурроккашии онҳо ба атроф паҳн мегашту халос.

Ҳангоме ки Шокир ба худ омад, рӯз аз нисф гузашта, тасфи ҳаво хеле паст шуда буд. Насими мулоиме вазида, сару рӯйро сила мекард. Вай аз чо бархоста лаби чӯй омад. «Эҳ - ҳ», гӯён ба ду тараф даст ёзонда, ҳамезаи дароз кашид. Сипас пойҳояшро ба ду канори чӯй ниҳода ҳам гашт. Чанд панча об ба рӯю гарданаш зад. Оби сард вайро хушёрро ба танаш ҳаловат бахшид.

Қомат рост карда, ҷониби дӯсташ нигоҳ афканд. Тавқӣ оромона мехобид. Аз нав ба чӯй ҳам гашта, як каф об болои дӯсташ пошид. Об Тавқиро ба худ овард.

- Хез чӯра, хуб хоб кардӣ.

Тавқӣ ба Шокир пайравӣ карда, дасту рӯяшро бо оби сард шуст. Рӯи суфраи когазин шишаи ним ва хӯрданиҳои боқимонда мехобид. Шокир ошнояшро сари суфра даъват кард. Шароби боқимондари ба пиёлаҳо рехт.

- Як кор ҳаст, ошно, - пас аз пиёлаҳоро бардоштан гуфт Шокир. – Чанд тонна дору дар склад хоб аст. Ягон клиент ёб, пулаш баробар тақсим.

- Гап нест, ошно, - аз суханони дӯсташ шод гашт Тавқӣ.
– Медонӣ чӣ кор мекунем?

Шокир суъоломез ҷонибаш нигарист.

- Ба ягон мошин бор карда, хона биёр. Он тарафаш осон. Давоми чор – панҷ рӯз ҳамаашро обу лой мекунам. Мешавад?

Шокир чизе нагуфт. Аммо бо чехраи шод ва аломати ризо кафи дасташро кушода, ба кафи дасти Тавқӣ саҳт зад. Аз бархӯрдани кафҳо садои баланди «коп» ба атроф паҳн гардид. Чуфти фохтаи болои мачнунбед аз ин садо рамиду онро тарк кард.

БОБИ 11

Мӯйсафеди Нур кайҳо нийяти пойтахт рафтан дошт. Вале имконият даст намерод. Ташвиши рӯзгор, илова бар он кори сахро. Кори сахро, хусусан ба нийташ монев мегашт. Шабу рӯзи гармо пахта пайваста об мехост. Пиру мурид қитъаеро сероб карда, дарҳол ба қитъаи дигар об мемонданд.

Ба пойтахт рафтани мӯйсафеди Нур сабаб дошт. Чашмонаш дард мекарданд. Писари як дӯсти қадрдонаш роҳбари идораи ҳифзи иҷтимоии ноҳия буд. Боре ба хонаи дӯсташ меҳмонӣ рафту писари вай аз вазъи мӯйсафед воқиф гашт. Пас боисрор хоҳиш кард, наздаш ба идора биёяд.

Бо кӯмаки он писар мӯйсафеди Нур аз муъойинаи тибӣ гузашта, ҳуччатҳои лозимаро гирд овард. Акнун мебоист пойтахт рафта, дар вазорат ҳуччатҳояшро тасдиқ мекард. Ва ин имкон метод нафақаи ӯ чанд маротиба афзояд.

Вай тамоми умри худро дар сахро гузаронд. Пеш аз ҷанги шаҳрвандӣ ба нафақа баромад. Нафақаи хуб мегирифт. Имрӯз бошад ҳамагӣ панҷ сомонист нафақаи ӯ. Бо ин пулҳо танҳо бо автобус пойтахт рафта омадан мумкину халос.

Мӯйсафеди Нур аз пеши писари дӯсташ хеле шод баргашт. Дар сурати афзудани нафақа моҳе як халта орд харидан мумкин. Ин бошад кӯмаки хеле калонест, ба рӯзгори оила.

Нафақа сабаб шуду мӯйсафеди Нур ба пойтахт сафар дошт. Ба Душанбе дафъаи охир понздаҳ сол пеш рафта буд. Он солҳо бо ҳосили мевачоти ҳотай назди хона даҳони

сокинони пойтахтро ширин мекард. Вай боғи шафтолузор дошт. Аз миёнаи баҳорон то оғози зимистон дар навдаҳои ниҳолҳои боғи мӯсафеди Нур ин меваи шахдборро дидан мумкин буд.

Замони чанги шаҳрвандӣ қатори дигар ободиҳо боғ ҳам ба харобазор табдил ёфт. Дубора ба бунёди он камар баст, мӯйсафеди Нур. Ҳарчанд на ҳама навъҳои шафтолууро пайдо кард. Ба ҳар ҳол боғ ба худ ҳусни тозае гирифт. Вале хавсалаи ба бозор бурда фурӯхтани онро надорад. Пир шудааст, мӯйсафеди Нур. Илова бар он, кори сахро тамоми вақти ӯро мегирад.

Фасли тобистон рӯзҳо ниҳоят дароз аст. Ҳар гуна корро саришта кардан мумкин, дар ин рӯзҳо. Мӯйсафеди Нур қарор дод пойтахт биравад. Хуб ҳаял шавад, як шаб мемонад. Шабро дар манзили ичора гирифтаи Ҳусейн, писари мӯйсафеди ҳамдеҳааш Теша рӯз хоҳад кард.

Автобус аз Қўрғонтеппа ханӯз субҳ надамида ба роҳ баромад. Бо оғози рӯз ба канори шаҳр расид. Дар ду тарафи шоҳроҳ фавҷи одамӣ ба бозори ноободи корхонаи тайёрасозӣ медаромад. Аз қафои онҳо аробаҳои дучарҳаи пурбор. Мӯйсафед ҳайрон монд.

- Бачам, ин чи хели зовутай? – паси тирезаи автобус, ба берун ишоракунон пурсид ӯ аз ҷавони ҳампахлӯяш.

Ҷавон хандид.

- Заводи бозор, бобӣ.

- Чӣ хел, заводи бозор? – нафаҳмид мӯсафеди Нур.

- Э, бобо маълум, ки аз бисёр корҳо беҳабарӣ. Дигар завод – павод нест. Ин ҷо бозор, мефаҳмӣ.

- Фаҳмидам, - сар чунбонд мӯйсафеди Нур. – Аагар хато накунам, ин ҷо бояд заводи самолёт мешуд. Ҳамин тавр не?

- Дуруст. Бояд сохта мешуд. Лекин таҷҳизоти корхонаи нимобдро ба яғмо бурданд. Имрӯз бошад, пулдорҳо заводро харида, ба бозор табдил доданд.

- Ба ҳар ҳол заводро обод мекарданд, хуб мешуд, - бо ҳасрат гуфт мӯйсафеди Нур.

- Албатта, хуб мешуд. Ин ҳам дарди бахайр. Корхонаҳои ободро ба харобазор табдил доданд. Мардум, ки бекорай, ҳама ба бозор часпид. Чойи заводу фабрикаҳоро акнун бозор гирифтааст.

Дигаргуниҳои имрӯза шояд чавонро дилгир карда бошад, ки бо мӯйсафеди Нур қадре дарди дил намуд. Мӯйсафеди Нур аз нав ба берун нигоҳ афканд. Болои яке аз биноҳо бо се забон – тоҷикӣ, русию англисӣ навиштаанд: «Бозори Корвон» Болотар бошад, бо чароғҳои неонӣ суробу уштур ва моҳи навро офаридаанд. Нурафкани чароғҳо дам ба дам тағйир меёфт. Аз ин тағйирёбӣ уштур дар ҳаракат ва моҳи нав чой иваз мекард.

Ҳар боре мӯйсафеди Нур ба шаҳр меомад, аз гулҳои рангобаранг ва қолини махмалини алафҳои сабзи ду чониби пиёдароҳи миёни роҳи мошингард, ки аз маркази нақлиёт то бозори «Саховат» тӯл мекашид, завқ мебурд. Дилаш ба фараҳ меомад, ки пойтахти диёраш торафт ободу зебо мешавад.

Ҳоло бошад замин урён, аз ҳусни пешина ному нишон нест. Пеши бозори «Саховат» пиёдароҳ ба чойи тавилаи аробаҳои аспдор табдил ёфтааст. Ин ҷо ҳам чун бозори «Корвон» одам мечӯшид. Ҳама дар бозор. Кор танҳо хариду фурӯш.

Паси тирезаи автобус берунро назоракунон мӯйсафеди Нур ҳодисаи бист сол пеш бо ӯ рухдодаро пеши назар овард. Мисли имрӯз сахар ба шаҳр расиду наздикиҳои бозор аз нақлиёт фаромад. Дар кӯчаҳо хеле кам одам менамуд. Тағораи пур аз шафтолуру сари китф ниҳода, роҳро убур кард. На аз чойи пиёдагузар. Гулбутаҳоро помолкунон.

Дар пиёдароҳ тағораро рӯйи асфалт ниҳода, хост каме нафас рост кунад. Гӯё аз тағи замин бошад, рӯ ба рӯяш

духтарчаи нух – даҳсола пайдо шуда монд. Дар даст кулвори мактабӣ, дар чашмон айнак. Аз паси шишаҳои айнак бо нигоҳи чашм ӯро нийяти сурух кардан дошт.

- Шарм намедоред, гулҳоро помол мекунед? – бо оҳанги сард ба истинтоқ даромад духтарча. – Бетарбия!

Инро гуфта духтарча дур шудан гирифт. Вай бошад хайкалвор дар чояш шах шуда монд. Кучост он духтарак, ки имрӯз мардumi тамоман безавқаштаро андак танбех диҳад?

* * *

Суруғкунон назди бинои вазорат расид. Ва дарбон ба ӯ фаҳмонд, ки ба кадом табақа барояду назди кӣ дарояд.

- Шаст сомон!..

Дар табақаи саввуми вазорат дар хучраи барҳавое рӯ ба рӯи мансабдори миёнсоле менишаст, мӯйсафеди Нур. Мансабдор хуччатҳоро аз назар гузаронда суханони болоро гуфт. Чун тамоми коғазҳоро бодикқат дида баромад, сар бардошта боз такрор кард:

- Шаст сомон!

Ба суханони мансабдор дуруст сарфаҳм нарафта, хомӯш менишаст мӯйсафеди Нур.

- Кар шудед, бобо? – бовиқор овоз баланд кард мансабдор.

- Додар, нафаҳмидам гапота, - ҳамоно ба мансабдор хайрон менигарист ӯ.

- Шаст сомон медиҳеду хуччатҳоятонро тахт мегиред., - бо кафи даст болои коғаз зада монд мансабдор.

Мӯйсафеди Нур забон хойид.

- Додар, ин қадар пул надорам, - ниҳоят ҷавоб дод ӯ.

- Набошад вақтамро беҳуда нагиред! – хуччатҳоро пеши вай партофт мансабдор. Дар чехрааш гӯё ниқоб кашида бошанд, ягон рағу паяш наҷунбид.

Ҳамагӣ даҳ сомони дар киса дошт ӯ. Дастӣ холӣ хонаи Ҳусейн рафтандро ба худ эб намедид. Илова бар он, аз Душанбе бармегашт. Набераҳо ба дасташ нигоҳ хоҳанд кард. Барояшон каме савғо нийяти бурдан дошт.

- Охир, дар район гуфтанд, ки ҳуччатхоро бепул тахт мекунад – ку? – ранчидахотир пурсид мӯйсафеди Нур.

- Мехоҳед нафақаатон зиёд шавад. Лекин зихнагӣ карда пулро дарег медоред.

- Ба Худо, ки надорам.

- Хезеду равед, аз ин чо! – омирона ва бо кароҳият гуфт мансабдор. – Шарм надошта вақти маро беҳуда мегиреду боз...

Мансабдор давоми суханашро нагуфт. Хун ба сари мӯйсафеди Нур зад. Чӣ тавр асои дасташро бардошта ба сари мансабдор кӯфт, надонист. Асоро аз Русия писараш фиристода буд. Асои зебо ва шинам. Аз зарбаи саҳт дастаи он шикаст. Фарёди чонкоҳи мансабдор чанд нафарро ба ҳучра овард.

- Падарлаънати беимон! Ин қадар пулро аз кучо ёбам!? – дод зад мӯйсафеди Нур ва гӯё саҳт монда шуда бошад, рӯйи курсӣ нишаст.

Одами ботамкину ботаҳаммул бори нахуст дар умраш чунин густоҳӣ кард. Ва аз карда пушаймон набуд.

Дар идораи милиса назди корманди ҷавони додситонӣ воқеаи руҳдодаро мӯйсафеди Нур батафсил ҳикоят дошт. Корманди ҷавон нақли ӯро бодикқат гӯш мекард. Гоҳо сар чунбонда, табассум мекард. Нақли мӯйсафедро шунида, баъд паси мошинка нишаст. Онро чоп намуда, коғазхоро пеши мӯйсафеди Нур гузошт.

- Ана, нақли кардаи шумо, бобочон, Марҳамат, хонда имзо гузоред.

- Бачам, саводам кофӣ нест. Худат ба ҷоям имзо гузор.

Корманди ҷавон хандида гуфт:

- Кайҳо аз болои ин шахси шуморо хафа карда, далел гирд оварда истодаем. Шумо бошед, бо амалатон кори моро тезонидед. Чунин ашхос дар ин вазорат хеле зиёданд. Чӣ корхое ки намекунанд. Барои одамони дуппа – дуруст хуччатҳо тартиб дода, ба онҳо дараҷаҳои гуногуни инвалидӣ медиҳанд. Ба ивази пул. Маззахӯрак, ки шуданд, аз шумо ҳам пул талаб карданд.

Занги телефони рӯи миз баланд гашту ҷавон гӯшаки онро бардошт. Овози мусоҳибаширо шунида, гӯшакро ба ҷояш гузошт. Узр пурсида, хеста берун рафт.

«Чи хел ҷавони боадаб», аз дил гузаронд мӯйсафеди Нур.

- Хуччатҳои шумо ҳамааш тахт, - аз дар даромада як даста коғазро назди мӯйсафеди Нур гузошт ҷавон. – Метавонед, бемалол гашта хона равед.

- Хона равам? – нобоварона пурсид мӯйсафеди Нур.

- Ҳа, бемалол рафтан гиред.

- Баъд маро суроғ намекунед?

- Мумкин дар рафти муурофиё ба сифати шоҳид ҷеғ зананд.

- Қава намекунед, баъд?

- Барои чӣ?

- Ёро задам – ку?

- Хуб кардед, ки задед. Сазои сараш.

- Мехоҳед, як воқеъаро нақл кунам?

- Агар вақт дошта бошед, марҳамат.

Ва мӯйсафеди Нур ҳикоят кард. Корманди ҷавони идораи додситонӣ нақли ёро бодикқат гӯш мекард.

* * *

Бошандаи Гулистон, бобои Хол аз хоб хеста, барои қазои ҳочат ва таҳорат рӯи ҳавлӣ мебарояд. Назди

огилхона суроби одамӣ ба назараш менамояд. Бесадо худро он чо мерасонад. Мебинад, ки писари ҳамсоя ҳаракати дохили огил даромадан дорад. Ёро бозмедорад.

Писари ҳамсоя мебинад, ки ба дуздӣ мутаҳҳам хоҳад шуд. Бобои Холро зада, гурехтанӣ мешавад. Синаш ба чойе расида бошад ҳам, марди паҳлавонҷусса ва бақуввате буд, бобои Хол. Ёро аз по меафтад хонаводаро ба ёрӣ меҳонад. Якҷоя дасту пояшро мебаранд.

Баъди дамидани субҳ волидайнӣ ёро гоҳ месозанд. Ба чойи узр пурсидан онҳо даъво мекунад, ки ҳамаи ин корҳо дар ҳақи писарашон тӯҳмат аст. Ноилоҷ бобои Хол милисаро хабар медиҳад. Писари ҳамсояро гирифта мебаранд. Баъди чор рӯз ёро сар медиҳанд. Ҳамсоя рӯйирост мегӯяд, ки пул дода писарашро халос кардааст.

Пас аз як ҳафтаи воқеъа, милисаҳо худи бобои Холро гирифта мебаранд. Бо гуноҳи тӯҳмат кардан. Муфаттиш аз ӯ ҳам пул талаб мекунад. Дар акси ҳол чанд соли ҳаёташро паси панҷара гузарондан мумкин. Ноилоҷ пулҳои аз Русия фиристодаи писарашро дода, ҷонашро халос мекунад.

- Кош, ту барин коркунон байнатон зиёд бошанд, писарам, - гуфт дар фарҷоми ҳикояташ мӯйсафеди Нур.

- Ҳама порахӯру фиребгар шаванд, кишварро чӣ тавр обод кардан мумкин? – чин дар пешонӣ посух дод коркуни ҷавон.

- Бовар кун, писарам, мардуми бечора ҳозир аз Худо хоҳиш дорад, ки кораш ба милисаву духтурҳо ҳеч гоҳ наафтад. Хонаи ободатро месӯзанд.

Мӯйсафеди Нур инро гуфта, аз чо бархост. Ҷавон ҳам барои гуселаш боло шуд.

Ҳодисаи дар вазорат рухдода ва ба милисахона бурдану баёнотнависӣ хеле вақтро гирифт. Рӯз беғоҳ шуду имкони хона баргаштан намонд. Мӯйсафеди Нур ночор қарор дод, маҳаллаи чилушашум, назди Ҳусейн биравад.

Маҳаллаи чилушашумро замоне «шаҳраки ҷавон» меномиданд. Асосан биноҳои хобгоҳҳои донишҷӯёни макотиби гуногуни пойтахт бунёд шудааст, дар ин маҳалла. Фақат ҷавонро дидаву овози эшонро шундан мумкин буд, ин ҷо.

Маҳаллаи чилушашум ҳоло на он маҳаллест, ки дар лавҳи хотири мӯйсафеди Нур нақше дошт. Ин ҷо донишҷӯён зист надоранд. Тамоми биноҳо ба хобгоҳҳои оилавӣ табдил ёфтааст. Аз доду фарёди тифлони ба ҳавлиҳо рехта, гӯши малак кар мешавад. Ҳама ҷо ифлос, дар партовгоҳҳо ахлоқи зиёд ҷамъ шуда, дили касро беҳузур месозад. Ҳатто майдончаи варзиш ба худ тарҳи бозорро гирифтааст. Бегоҳиҳо ин ҷо бозор оғоз ёфта, то як вақти шаб идома меёбад. Мефурӯшанду мехаранд. Аробакашу мардикор, бозоракиҳо шикам сер мекунанд, ин ҷо. Шаҳрдорон диққати асосиро ба ободию зебоии кӯчаҳои асосӣ равон карда, канораҳои шаҳро ба гӯшаи фаромӯшӣ вогузоштаанд. Ин аст, ки дар канораҳо баъзе биноҳои аз ҷаҳми ҳамагон каме дур харобазорро мекунанд. Аз ҷумла, дар ин маҳалла.

Бо азобе бинои даркориро ёфта, табакаи дуввум баромад. Пушти дар сурфае карду пас онро тақ – тақ зад. Дарро рӯ ба рӯяш Хусейн кушод. Чун аксари мардуми деҳот аз омадани мӯйсафед Хусейну ҳамсараш шод гаштанд. Бо дили гарму чеҳраи кушод пешвозаш гирифтанд. Он ҷо ҳамдеҳаи дигараш Исҳоқ низ ҳузур дошт.

Хулоса аз омаданаш ҳама шод буданд. Ғайри ҳуди мӯйсафед. Вай хешро ноҳинҷор ҳис мекард. Аз омадан пушаймон буд. Дар як ҳучра зану шавҳар бо се тифл базӯр меғунчанд. Чӣ тавр ин ҷо шабро рӯз мекунад? Вай одами намозхон. Бояд таҳорат кунаду намоз хонад. Аммо дар кучо? Исҳоқ инро пай бурд. Ҳангоми аз ҷо бархостан мурут кард, ки мӯйсафед бо ӯ равад. Дарҳол розӣ шуд. Соҳибхонаҳо хайрон, ҳатто хафа шуданд. Наздашон

меҳмонӣ омадасту боз нийяти рафтан дорад. Исҳоқ Хусейнро ишораи берун баромадан кард. Дар долон вазъиятро ба ӯ фаҳмонд. Мӯйсафеди Нур бо ҳамдехааш Исҳоқ ба ҷойи зисти ӯ, маҳаллаи берун аз шаҳр, Гулбутта равон гардид.

* * *

Маҳаллаи Гулбута дар қисмати чанубии шаҳр, поёнтар аз иншооти обсофкунӣ бунёд шудааст. Маркази он шаҳрак ҳисоб ёфта, мансуби пойтахт аст. Атрофаш чун деҳа, ба ноҳияи наздишаҳрӣ.

Гулбута маҳаллест, дар ҷойи сернаму санглох обод шуда. Агар заминро ним метр кобед, аллақай об боло меҳзад. Ва аз ин рӯ барои одамони гирифтори бемориҳои тарбод, ҷойест балои ҷон.

Аз самти офтоббаро, аз боло то поёни маҳалла паҳлӯи ҳавзҳои обсофкунӣ бӯстонсароҳо тӯл кашидаанд. Замоне ашхоси воломақом ҳам ин ҷо бӯстонасароҳо доштанд. Умуман бӯстонсароҳо манзили дуввуми шаҳриён ҳисоб меёфт. Рӯзҳои истироҳатро маҳз дар ин манзилҳо мегузаронданд. Ҳоло бошад, танҳо мардуми одӣ зист дорад. Мардуме, ки аз ҳар гӯшаи кишвар барои дарёфти ризку рӯзӣ ва рӯзгузаронӣ ба пойтахт омадаанд.

Исҳоқ дар қисмати поёнии бӯстонсароҳо, наздик ба канори дарё дар манзили як шиносаш мезист. Бӯстонсаро ду ҳучраи алоҳида дошт. Ва мӯйсафеди Нур шод гашт. Таҳорат карда, дар ҳучраи алоҳида пайи тоъату ибодат шуд.

Собиқ омӯзгори фани ҷуғрофияи мактаби Гулистон аз рӯзгораш қаноъатманд аст. Дар мактаби маҳаллаи Гулбутта дарс мегӯяд. Вақтҳои холигӣ бошад, кораш моҳидорӣ. Ҳамроҳи ду писари наврасаш аз дарё моҳӣ медорад. Ҳамсараш бирён мекунаду бурда дар бозор ба

савдо мезананд. Холо таътили тобистона идома дорад. Ташвишаш кам. Кораш танҳо моҳидорӣ.

Сохибхонаҳо мӯйсафедро бо моҳибирён зиёфат карданд. Моҳиёни хурду калон. Баъзеяшон чун панҷаи хурди одамӣ, майда.

- Ҳаминҳоро ҳам мехаранд? – моҳичаҳои хурди бирёнро дар назар дошта пурсид мӯйсафеди Нур.

Исҳоқ аз суханони мӯйсафеди Нур базавқ хандид.

- Шайтонро пурсиданд, ки хок мехӯрӣ? Гуфтааст, ки равған дорад? Ҳозир хокро бирён карда барӣ, дар бозор мехаранд. Аз дарё хурд ҳам бошад, моҳии ҳалолу покиза медорем. Дигарҳо аз ҳавзҳои очистной моҳиёни калон, лекин ба ахлот олудаву бўнокро дошта, ба савдо мезананд.

- Яъне мардумро фиреб медиҳанд?

- Албатта. Харидор кай медонад, ки моҳиро аз кучо медоранд? Фаҳмад, ба фикрам хӯрданаширо тавба мекунад.

То як поси шаб мӯйсафеди Нур бо Исҳоқ аз рӯзгори имрӯза сӯхбат намуданд. Ба назари мӯйсафед Исҳоқ одами зиндадил менамуд. Аз душворихо ҳарос надорад. Бори вазнини зиндагӣ ўро ба пойтахт овардааст. Аҳли ойила заҳмат мекашанд. Холо рӯзгори худро пеш мебарарду падар ва модари пири дар Гулистон мондаширо ҳам, ёрӣ мерасонад. Субҳи дигар баъди адои намози бомдод ва хӯроки наҳор мӯйсафеди Нур хост аз сохибхона рухсат пурсида, деҳа баргардад. Исҳоқ монёъ шуд.

- Рӯз дароз аст, - гуфт вай. – Якҷо лаби дарё меравем. Кори моро камтар тамошо мекунӣ. Баъд худам бурда ба автобус саворат мекунам.

Мӯйсафеди Нур розӣ шуд.

- Майлаш, тамошо бошад, тамошо.

Даруни рӯди Кофарниҳон корхонаи санобатиро мемонад. Дақиқтараш корхонаи асримиёнагии Аврупоро. Миёни дарё ҳар ҷо – ҳар ҷо ҷазирача ба назар мерасад. Ҷазирачаҳои сангу регӣ. Мардуми зиёд бел дар даст рег

гирбол мекард. Ҳар гуна симтӯр, ҳатто симтӯрҳои симкатҳоро ба олоти регтозақунӣ табдил додаанд.

Пиру барно баробар заҳмат мекашанд. Ҳатто занон ҳам. Мӯрҷавор ҷунбучул доштанд. Рег тоза мекарданд. Санг чида, гирд меоварданд. Аз рӯзи дароз зери офтоиб сӯзон ҷон коҳондан баъзеҳо занги таппа – тайёр шудаанд.

Дам ба дам мошинҳои боркаш омада, бо роҳи махсус даруни дарё мефаромаданд. Касе, ки ҷолокӣ мекард, мошинро дошта назди ғарами регаш мебурд. Регро бор карда, аз ронанда ҳақи хизмат мегирифт. Ронанда бошад регро ба ҷойи фармоишӣ расонда, сечанд ҳақ мерӯёнад.

Мӯйсафеди Нур ҳамроҳи Исҳоқ аз баландии сади хифозатии об ин манзараро тамошо дошт. Худ ба худ меандешид, ки ҳамаи ин корҳо аз ноилоҷӣ ва барои рӯзгузаронист. Магар солҳои пеш касе ба ҷунин корҳо даст мезад? Ҳаргиз!

- Заводи мо ҷӣ хел? – шӯҳиомез пурсид Исҳоқ . – Вақт шавад, мо ҳам гоҳ – гоҳ қум бор мекунем. Кори хеле вазнин. Лекин ба бучаи ойила кӯмаки иловагӣ мешавад.

Мӯйсафеди Нур ба фикри Исҳоқ розӣ буд. Дар шаҳр ва атрофи он имрӯз зистан осонтар. Маҳз пулбист, ки деҳотиён бо аҳли байт ба шаҳр кӯч мебаранд. Онҳо аз ҷойи регтозақунӣ ба самти муқобили об хеле боло рафтанд. Исҳоқ ба атроф бодикқат дида дӯхт.

- Ин ҷо шишта камтар дам гир, - рӯ ба мӯйсафеди Нур оварда гуфт Исҳоқ. – Мо қорамонро сар мекунем...

Вай инро гуфта ба ду писари наврасаш ишора кард. Ҳар се поин фаромаданд. Писаронаш серҳаракат менамуданд. Якеаш халтаи дар даст бударо кушода, тӯри моҳигириро берун овард. Исҳоқ либосҳошро бадар карда, худро даруни об гирифт. Як гӯшаи тӯр дасти писараш лаби об, гӯшаи дигарашро бо худ даруни об мекашид. Тӯр хеле дарозӣ

дошт. Моҳӣ ҳамроҳи чараёни об поин омада, ба сӯрохиҳои бешумор бархӯрда, мепечид ва ба тӯр дармемонд.

Баъди чанде тӯрро берун кашиданд. Хурду калон моҳиёни зиёд ба тӯр дармонда буд. Моҳихоро тез чида, ба халта андохтанд. Исҳоқ аз нав ба об даромад. Пас аз моҳидорӣ Исҳоқ писаронашро амр кард, халтаи тӯрро гирифта хона бираванд.

- Моҳидориро даррав бас кардед? – пурсид аз Исҳоқ мӯйсафеди Нур.

- Дигар илоҷ нест. Инспекторони рибнадзор дар атроф калхотвор гаштугузор доранд. Ба дасташон афтӣ, Худо зад. Аз моҳӣ як сӯм фоида бинӣ, сад сӯматро канда мегиранд.

- Шумо ҳам қири моҳиро ҳам мебароред – ку?

- Чӣ кор кунем? Зиндагиро пеш бурдан лозим.

Мӯйсафеди Нурро дар дил хаваси дидани бозори «Корвон» пайдо шуд. Матлабашро ба Исҳоқ баён кард.

* * *

Бо бунёди бозор дигаргуниҳо аллакай аз истгоҳи маркази нақлиёт оғоз меёфт. Пеш аз ҳама истгоҳи автобусу троллейбус ба истгоҳи сабукравҳои қониби водиҳои Вахшу Кулоб раванда, табдил ёфтааст. Нақлиёти ҷамъиятии мусофирбар чун меҳмони пеши остонаи дар аз миёни сабукравҳои шахсӣ базӯр роҳ меёфт. Пушти истгоҳро бошад, маршрутҳо забт кардаанд.

Соҳибони хонаҳои шахсии қади роҳ бо «шарофат» - и бозор соҳиби кор шудаанд. Ҳар кадом пеши дарвоза ё деворро шикофта дукончаву ошхона, устохонаву ҳочатхона сохтаанд. Ҳар кас чизеро хоҳад, ҳамонро мекунад. Канори роҳ мизе гузошта, санбусаву чалпак мепазанд. Болои аробачаҳои худсохт ҳар гуна зарфхоро гузошта, оби газноку шарбати мева мефурӯшанд. Мардум

кад – қади роҳ ҳама чизро савдо дорад. Меваю сабзавот, кабудӣ, нон, чакаву чурғот ва ғайра.

Боре Бахтиёр пеши ӯ шикоят кард, ки дар мактаб барои гузарондани таҷрибаҳои кимиёву физикӣ колбадҳои махсус намерасад. Ҳамаро ба яғмо бурдаанд. Зарфҳои махсусро мӯйсафеди Нур қади роҳи бозор хеле зиёд дид. Болои аробачаҳои оби газноку шарбати мевафурӯшӣ.

- Амакӣ, ароба!

Сар бардошта, мӯйсафеди Нур ҷавонеро бо аробаи пурбор рӯ ба рӯяш дид. Аз сару рӯи ҷавони аробакаш арақ мешорид. Сару либоси кӯҳнаву дарида, ҷисми харобу лоғар. Чехраи сармо лесидаву дар офтоб сӯхта. Рикшаи таппа – тайёр.

Ҷавон ба хотири зер накардани мӯйсафед аробаро базӯр боздошта буд. «Барои рӯз гузаронӣ ба чӣ корхое, ки даст намезананд, - аз паҳлӯи ҷавон фикркунон гузашт мӯйсафеди Нур. – Шояд ӯ ҳам мисли Бахтиёр омӯзгор бошад...»

Дар даромадгоҳи бозор одам мечӯшид. Ҳамагӣ чанд кадам дарун ниҳод, ки гурӯҳи наврасон ӯро дар ихота гирифтанд. Исҳоқ хушёрӣ кард. Дарҳол наврасонро аз гирди мӯйсафед дур карда, бо онҳо дар мунозира шуд. Марди миёнсоле омада ба мунозираи онҳо ҳамроҳ гашт. Лаҳзае дар гӯшае бо ҳам чанд сухан раду бадал карданд.

- Дуздбачаҳо дидӣ? – баъди пеши мӯйсафеди Нур омадан пурсид Исҳоқ.

- Не...

-Ҳозир ихотаат карда буданд – ку? Агар намебудам, кисаҳота холӣ мекарданд. Одами баъд омадагӣ милиса. «Криша» - и дуздбачаҳо. Ягон кас даст гирад, бо баҳонаи отдел бурдан халосшон мекунад.

Ҳамроҳи Исҳоқ бозорро хуб тамошо кард. Даруни биноҳои нимободи корхонаи нотамом дуконҳои тичоратӣ сохтаанд. Илова бар он, рафу айвони бешумор. Сели одамӣ

дар рафтуо. Шири мурғро ҳам ёфтан мумкин. Дар китфи бисёриҳо борхалта. Инҳо тоҷирони аз маҳалҳо омада. Молро яклухт харида, пас дар маҳалҳо болояш нарх гузошта, савдо мекунанд.

- Бозор чӣ хел? – баъди тамошо пурсид Исҳоқ.

- Барои одами пулдор ҷойи хеле хуб.

Онҳо ба истгоҳи автобус омаданд.

- Инҳо барои ҷолу кампири мо, - ҳини ба автобус савор шудан як миқдор пул ва бугчаеро ба дасти мӯйсафеди Нур дод Исҳоқ.

Автобус ба роҳ даромад. Исҳоқ аз берун ҷонибаш дастафшонӣ дошт. «Бачаи ба меҳру одамдӯст. Ин хел одамҳо бисёртар мебуд, олам гулистон мегашт», - меандешид мӯйсафеди Нур.

Вай мулоқоти худро бо мансабдори вазорат ба ёд овард. Ба фикри ӯ, одамон алҳол худбину бетараххум, ҳатто бадҷаҳл шудаанд. Шояд ҳамаи ин аз рӯзгори вазнин бошад. Лекин ҳамин тавр рафтан гирад, писар падарро дигар бепул, ҳатто пиёлаи об нахоҳад дод.

БОБИ Ш

Тавқӣ чи кор карданаширо намедонист. Қариб девона шуда буд. Ҷар қадар зӯр мезад, Нигора гапашро гӯш намекард. Аз вай тамоман рӯ гардонда буд. Дид, ки намешавад, қарор дод шабона ба ҳавлии Нигора биравад. Гарчи Барфак кушода бошад ҳам. Меравад, то коми дил ҳосил бикунад.

Моҳтоб шомхӯрда бошад ҳам, атроф дида мешуд. Ин таъби дили Тавқӣ. Равшани аз ҳад зиёд лозим нест. Вай дар ҳота даромадгоҳи махсус дошт. Ҷар гоҳ пеши Нигора мемад, аз он ҷо ворид мегашт. Ҳоло бошад даромадгоҳ маҳкам.

Аз болои девор қатори хоку кулӯхпораҳо шорида оҳиста поин фаромад. Ҳама ҷо шинос. Танҳо ин дафъа касе интизораш нест.

Дилаш каме ҳарос дошт. Ва тез – тез мезад. Дуздвор ба хона наздик шуд. Вақтҳои пеш паси тиреза, даруни хучра Нигора интизораш меистод. Танҳо. Тифлон бо хушдоманаш дар хучраи дигар мехобиданд. Ҳоло бошад ӯ ҳам назди онҳо хоб аст.

Пушти тиреза истода Тавқӣ чи кор карданаширо намедонист. Ба тиреза панҷа задан, корест беҳуда. Хост кафо баргашта назди тирезаи дигар биравад. Аз пушт гурроси начандон баланд ба гӯшаш расид. Беихтиёр кафо нигариста дар масофаи начандон дур Барфакро дид. Ҷон аз дасту пояш баромад.

Барфак сағи бақуввати чупонӣ, серпашми сап – сафед. Даҳонаширо инҷунон нигоҳи душманонае дошт ҷонибаш. Тавқӣ худро ба девор часпонда, қафониқӣ чанд қадам

ниҳод. Барфак низ. Тавқӣ ба қафо нигариста масофаи чойи ишташро то девор ба чашм чен кард. Масофаи начандон дур. Вале аз дасти ин балои Худо раҳо ёфтанд бағумон.

Якбора рӯ чониби девор гардонда давид. Бо тамоми қувва. Чунон давид, ки боре дар умраш ин хел надавида буд. Ҷонсарак хез зада, ду даст болои девор ниҳод. Худро боло гирифтун он тараф партофт.

Ҳарчанд зӯр зад, давид, вале Барфакро гӯл зада натавонист. Ҳине ки Тавқӣ худро қариб болои девор мегирифт, Барфак ба ӯ расид. Барфак ҳам боло чаҳид. Ва ба як тарафи думбаи Тақӣ дандон зад. Дандони чуқур. То худро он тарафи девор партофтани Тавқӣ танаи девор из монд. Изи хунин.

Пагоҳи рӯзи дигар изи хунинро Нигора дида монд. Ва ҳеҷ фаҳмида наметавонист, ки аз кучо пайдо шудааст, он. Дар атроф сабабгори асосии пайдоиши из, Барфак гаштугузор дошт. Лек забон надошт, ки воқеаи руҳодаро ба Нигора ҳикоят бикунад. Танҳо дум мечунбонду халос.

* * *

Заҳми бардошта Тавқиро маҷбур сохт чанд муддат бистарӣ ҳобад.

Масъулияти эшони Саидҳодӣ ва муридаш мӯйсафеди Нур афзуд. Лозим меомад пахтазорро натанҳо обёрӣ кунанд, илова бар он ба нашъунамои ниҳолҳо, хусусан кори дехқонзанон назорат намоянд.

Мавсими сарчинкунии ниҳолҳо фаро расид. Барои пешгирии паҳншавии ҳашарот эшон маслиҳат дод, дехқонзанон пешдоман банданд. Ва сарчинҳоро берун аз китъаҳо тағи хок намоянд. Зеро қимати дорувори захрогин ниҳоят гарон ва дастнорас буд он. Ҳамин тавр кори сахро бонизом пеш мерафт.

Тавқиро газидани сағ бошад, ба ҳар ҳол байни аъзои бригада овоза шуд. Ин ҳам бо айби зани худаш. Садбарг

ӯро дар кӯча дида, аз бемории Тавқӣ пурсон шуд. Вай бошад асли корро пӯкида монд.

- Ҳа, дугонаҷон, нағз ҳастӣ, хуб ҳастӣ, кудакот ҳама саломатанд? – гӯё сад сол бо ҳам дугонаи ҷонӣ бошанд, гарму ҷӯшон пурсупос кард ӯро Садбарг. – Шавҳарут меган касал шидай, кори сахро намебароя?

Пакана, ки аз ишқбозии шавҳараш каме огаҳӣ дошт, дарҳол ба ҳасрат даромад.

- Руш дар гур, и Тортанака. И бетавфиқа саг газидаӣ.

- Саг газидаӣ? – ҳайрон шуд Садбарг.

- Ҳова. Шав пешӣ кадом занакӣ дар дашт монда рафтаӣ, ки саг ай кунуш газидаӣ.

Чашмони Садбарг аз шодӣ барқ зад. Вале сир бой надод. Зани Тавқӣ бошад, ҳамоно аз болои шавҳараш шикоят дошт.

- Худо зад, беимона, - беист гап мезад зани Тавқӣ. – Бeroҳа гашт, сазоша дид. Ай изоша даруни хона шиштаӣ. Берун намебароя.

- Дугонаҷон, ай кучо фаҳмидӣ, ки саг газидаюш? – хандашро базӯр пинҳон дошта, боз ба пурсуков даромад Садбарг.

- Худум дидум. Пайи дандони сагаӣ.

- Оббо, кори хуб нашуд, - худро ғамгин вонамуд сохт Садбарг.

- Не – е, дугонаҷон, кори хеле хуб шуд. Сазоша дид.

- Ҳоли акай Тавқӣ кори сахро баромаданӣ нест?

- Ай кучо донум.? Мурдаша нав партофтаӣ. Хестануш холи номаълум.

Садбарг аз тағи дили зани Тавқӣ хуб даромад. Пурсукоб кард. Бисёр гапҳоро фаҳмида гирифт. Сипас хайрухуш кард.

Рузи дигар мавзӯи асосии гуфтугӯи деҳқонзанон Тавқиро газидани саг шуд.

- Хунасухта, ба сари кира рафта боша? – гӯё фол меида бошад, бо хуб гап мезад Арӯс.

- Хонаи касе, ки рафт сазоша дид, - посухаш дод Ойиша.
– Минбаъд қадамша доништа мемона.

Ба гуфтугузори ҳамкорон танҳо Нигора ҳамроҳ намешуд. Вай андеша дошт. Изи хунолуди танаи деворро ба хотир овард. Ва хулоса баровард, ки он шаб Тавқӣ ба хавлиаш по ниҳодааст. Чун вақтҳои пеш. Вале ба ҷойи Нигора вайро Барфак «пешвоз» мегирад. Ноаён дар лабонаш табассум дамид. Ба ҳамкорон ошкор накард. Танҳо дар дил Барфакро аҳсант гуфт.

* * *

Аз он рӯзе, ки Савлатшоҳ ба ҷӯи Шодоб афтоду Садбарг бо ҷамъи ҳамкорон начоташ доданд, як моҳ гузашт. Ин муддат дар пайроҳа ӯро касе надид. Ва инак боз пайдо шуд. Ин дафъа сӯи шаҳр мерафт. Дар китфаш кулвори сафарӣ овозон. Аз қафояш Арӯс кӯдаки ширмак дар бағал. Вай имрӯз ба кор набаромада буд.

Чун як моҳ пеш аҳли бригада боз дар замини паҳлуи Шодоб кор мекард. Онҳо ниҳолҳоро сарчин доштанд. Дар пайроҳа пайдо шудани Савлатшоҳро ҳама баробар дида, беихтиёр аз кор бозистоданд. Вай низ онҳоро дид. Нигоҳи ҳамагонро сӯи худ дида, аз роҳравӣ бозистод. Чун як моҳ пеш боз дасташро рост кард.

- Духтаро, боз Расия равонум, - ба деҳқонзанон муроҷиаткунон гуфт ӯ. – Ёдатон боша ваъда додум, ки нушидана бас мекунам. Ана, партофтум. Боз ваъда метум, ки дар Расия ҳалол меҳнат мекунам. Ба хоҳири кудако. Насиб боша, аввали зимистон гашта меоям. Арусу кудақора аввал ба Худо месупорум, баъд ба шумо. Ай ҳолшон боҳабар шуда истен. Садбарги чун, хоҳарум, вақте ки омадум барои ту як либосвории пеши бозора мехарум.

Аз суханони охирини Савлатшоҳ деҳқонзанон табассум намуданд. Садбарг ҳам. Арӯс бошад бо нӯги остин оби дидагонашро пок кард. Садбарг ба сухан даромад:

- Акай Савлатшоҳ, пеши фарзандот соқу саломат биёйӣ, барои мо ҳаминаш бас. Ай ваҷҳи кудакот ташвиш накаш. Худамон доимо бохабар шуда меистем. Лекин ай худут илтимос, ин дафъа номус карда меҳнат кун.

- Мард ваъда, ки дод, бояд вафо куна. Хайр, хоҳаро, паноҳтон ба Худо. Дар ҳақум дуъо куне, ки корум дар ғарибӣ барор гира.

Савлатшоҳ инро гуфта хост ба роҳ дарояд. Дид, ки Арӯс ҳам аз қафояш нийяти рафтан дорад. Ӯ мехост Савлатшоҳро то истгоҳи беморхонаи вилоятӣ гусел намояд. Савлатшоҳ монев шуд.

- Не, чоначум, ту ай ҳамин ча қафо мегардӣ. Бо кудаки майда худата азоб нате.

Инро гуфта мисли низомиён ба роҳ даромад. Ҳама хомӯш то аз назарҳо ғойиб шудан аз қафояш нигаристанд. Дар чашмони ҳама ашк пайдо гашт. Қариб шавҳари ҳама имрӯз аз ватан дур. Дар ғарибиянд.

* * *

Кампири Роҳила яке аз кӯхансолони деҳаи Гулистон ҳисоб меёбад. Ҳамагӣ як фарзанд дорад ӯ. Писаре бо номи Маҳбуб. Солҳои пеш вай дар яке аз идорҳои бинокорӣ ба сифати муҳандис кор мекард. Баъди ҷанги шаҳрвандӣ дар водии Вахш бемории вараҷа авҷ гирифт. Ҳамсари Маҳбуб ҳам мубталои ин дард гашт. Як ҳафта беморӣ кашиду аз олам даргузашт.

Дар гирдоби шадиди бӯҳрони иқтисодии кишвар Маҳбуб низ бекор монд. Ночор барои рӯзгузаронӣ Русия рафт. Мутахассиси соҳибмаълумоту соҳибтаҷриба, ки буд, ҷойи кор ёфт. На чун бисёриҳо мардикор.

Фарзандонро ҳам хост пеши худ барад. Модар розӣ нашуд. Он ҷо, дар кишвари ғайр расму русуми бобоиро фаромӯш карда, бегона шуда мемонанд. Чунин буд, далели бибӣ барои набурдани наберагонаш. Фарзандони Махбуб хамин тавр, бо бибӣ монданд. Махбуб пайваста ба модар ва фарзандон кумаки моддӣ расонда, аз ҳолашон бобабар шуда меистад.

Гулчеҳра, набераи нахустини кампири Роҳила мактаби миёнаро хатм кард. Дар дил меҳри духтур шуданро мепарварид. Нийят дошт, ки хуччатҳояшро ба донишкадаи тибӣ супорад. Директори мактаб омӯзгори кӯҳансол Муртазои Рақиб аз нийяти хонандаи аълохонаш воқиф гашт. Ба вай маслиҳат дод, ки аз квотаи президентӣ истифода барад.

Омӯзгори кӯҳансол хуб медонист, ки дар ин асос аз ноҳияшон ҳар сол чор – панҷ духтар ба макотиби олии дохил мешаванд. Вале, асосан духтарони мансабдорон. Зеро маҳз ҳокимони ноҳия ҳалли ин масъаларо ба дӯши худ гирифтаанд. На шӯбаи маориф. Роҳбарони ноҳия бештар фарзандони худ ва наздиконашонро аз рӯи квота ба хондан мефиристанд.

Муртазои Рақиб ба шогирдаш инчунин фаҳмонд, ки ягон нафари обрӯмандро ёфта восита намояд. Он кас назди ҳоким рафта, розигии ӯро ба даст орад. Дар он сурат Гулчеҳра бе супоридани имтиҳонот ва дигар ташвишҳои зиёдатӣ метавонад донишҷӯ шавад.

Чун ин суханонро Гулчеҳра аз устодаш шунид, пеши бибияш кампири Роҳила арзи дил кард. Ва боисрор хоҳиш намуд, ки бибияш ёрӣ расонад. Кампир ҳайрон монд. Киро восита намояд? Ягона шахси обрӯманд Муртазои Рақиб ба ин кор розӣ нашуд. «Хӯҷаинҳои ноҳия одамони наву аз дигар маҳалланд. Маро на писанд ва на гапамро гӯш мекунанд», - гуфт вай.

Ба ёди кампири Роҳила эшони Саидходӣ ва мӯйсафеди Нур расид. Аз ин ду нафар якеро истифода бояд бурд. Кампир хеле андешид. Эшонро истифода барад, ҳокимон мабодо нисбаташ беҳурматӣ кунанд. Хуб намешавад. Мӯйсафеди Нур лозим ояд, гапашро ҳатман мегузаронад.

Саҳари рӯзи дигар кампири Роҳила дари хонаи мӯйсафеди Нур омад. Ҷуро наёфт. Кампираш гуфт, ки дар саҳрост. Вай нимрӯзиро нигарон нашуда, рост саҳро рафт. Пиру муридро ҳини обмонӣ дарёфта, матлабашро баён кард.

- Фарзандони мо хонда, ҳунар ёд гиранд, ин ҳам обрӯйи мост, - гуфт эшони Саидходӣ.

Мӯйсафеди Нур ваъда дод, ки пас аз нимрӯзи ҳатман маркази ноҳия хоҳад рафт.

* * *

Қарибҳои аср ба маркази ноҳия расид. Дар қабулгоҳи раиси ҳукумати ноҳия котибаи резапайкар болои коғазҳо сар ҳам, чизеро рӯбардор мекард.

- Духтарам, пеши раис даромадан мумкин? – пас аз салом пурсид мӯйсафед.

- Як дам шинед, - гуфт котиба. – Он кас сӯҳбати телефонӣ доранд. Омадани шуморо мерасонам. Агар розӣ шаванд, марҳамат.

Вай болои курсии мулоим нишаст. Вале худро ноҳинҷор ҳис мекард, дар чунин ҷойи бароҳат. Барои ӯ, деҳқони хокпоши ба саҳро одат карда, болои сабзаи лаби ҷӯй аз хама чиз беҳтар. Ба назараш чунин менамуд, ки роҳбарони ҳозира карру фарро бағоят дӯст медоранд. Ҳатто ҳучраи котиба бо ҷиҳози гаронқимат ораста шудааст.

Дар курсӣ нишаста, раиси хоҷагиашон Раҳимбоборо ба ёд овард. Солҳои шастум ва ҳафтодуми қарни пешин раисии хоҷагиро бар дӯш дошт. Одами хоксоре буд. Дар

хучраи корияш як мизи кӯхнаи боляш бо матоъи сабз пӯшида ва чанд адад курсӣ меистоду халос. Ҳине ки аз дунё гузашт, раиси нав аввалин коре, ки кард хучраи кориро тамоман тағйир дод. Чун ҳокимони имрӯза.

Дари хучраи кори раиси ноҳия нимроғ буд. Бо овози баланд сӯҳбати телефонӣ дошт. Суханонашро мӯйсафеди Нур баръало мешунид. Сӯҳбат сари мавзӯе мерафт, ки ӯ маҳз барои ҳалли ин масъала пеши раис ташриф овардааст. Раис бо кадом шиносаш гуфтугӯ дошт. Сӯҳбаткунон гоҳо механдид.

- Мо ин масъаларо кайҳо ҳал кардем, - мегуфт раис дар гӯшаки телефон. – Киро дар асоси квота фиристодем? Яктояш духтари худам, дигараш аз ҷонишин. Сонӣ аз он прокурор. Чӣ? Ҳе – е, духтарони мардуми авомро чиву хонданашон чӣ? Аввал духтарони калонҳо хонанд. Масъалаи ҳисобот? Ҳеч гап не, духтарони мардуми одӣ менависем, ҷон халос. Касе пайи ин масъала намегардад.

Сӯҳбати телефонӣ анҷом ёфт. Котиба назди раис даромад. Баъди лаҳзае берун омада, дарро калон кушод. Бо имои сар ӯро таклифи даромадан кард. Мӯйсафеди Нур лаҳзае дудила шуд. Сипас бо қадамҳои устувор ворида утоқи кори раиси ноҳия гашт.

Раис одами нав буд дар ноҳия. Марди чорпахлуи пуррабадану бовиқор. Ба хотири мӯйсафед аз ҷо нахест. Вале дасташро барои вохӯрӣ дароз кард. Кафи шахшули мӯйсафед магар нороҳаташ кард, ки онро тез қафо кашид.

- Додар, ба як масъала пеши шумо омадам, - баъди нишастан матлабашро баён кард мӯйсафеди Нур.

Раис ӯро бодикқат гӯш кард. Болои миз бо нути хома чанд маротиба тик – тик зада монд.

- Ин масъала аллакай ҳал шудагӣ, - ниҳоят гуфт вай. – Андак дер кардед. Соли дигар барвақт биёед, мумкин.

- Ягон илоҷ нест? – тан додан намехост мӯйсафеди Нур.

- Нест.

Раис мехост аз мусоҳибаш тез халос шавад. Вай бошад, шитоб надошт. Сӯҳбати телефони навакак анҷом додаи раис ба ёдаш расид.

- Фарзандони шумо, калоншавандаҳо хонанд мумкину аз мардуми авом не. Ҳамин тавр? – рост ба чашмони раис нигариста, бебокона пурсид ӯ.

Раис лаҳзае дасту по хӯрд. Вале зуд худро ба даст гирифт.

- Гапатонро дониста занед! - омирона гуфт раис. – Дар кучо буданатанро фаромӯш накумед!

- Ман – ку фаромӯш накардаам. Лекин шумо...

Мӯйсафед Нур давоми суҳанашро нагуфта аз ҷо бархост.

- Рафта ба қабули президент, ки даромадам дар кучо будани худи шуморо ба ёд меорам, - сӯйи дар роҳ гирифта гуфт вай.

Суҳанони мӯйсафед ба раис, аз афташ таъсир кард, ки овозаш дод. Чанд маротиба. Вай бошад, гӯё нашунид. Дарро башаст пӯшида баромада рафт.

Рӯзи дигар, сахари барвақт як нафар масъулини ноҳия савори сабукрав деҳа омад. Директори мактаб Муртазои Рақиб ва Гулчехраро бо ҳуччатҳояш гирифта Душанбе бурд. Рӯз бегоҳ нашуда, онҳоро ба деҳа овард. Гулчехраро ба донишкадаи тибӣ номнавис карданд. Вай донишҷӯ шуд. Бе супоридани имтиҳонот. Масъала ҳалли худро дар як рӯз ёфт. Кампири Роҳила дар ҳақи мӯйсафеди Нур танҳо дуёи нек мекард.

БОБИ IV

*Турнаҳакум паридай лонам холияй,
Дилум сиёҳ, рангум зард мисоли шолияй...*

Садбарг ниҳолҳои пахтаро сарчинкунон байти болоро замзама дошт. Ба овози на он қадар шунаво. Гӯё танҳо барои худ мехонд. Овозаш маҳзун. Сурудхониро бас карда охи сард кашид. Ойиша, ки нисбати дигарон ба ӯ наздиктар буду сурудашро баръало мешунид, овозаш дод:

- Апай Садбарг, ай афтуш паҳлавонта ёд кардӣ – чӣ?

- Ёд кардум, хоҳар, саҳт ёд кардум. Хок ба сари рӯзи ногузар. Набоша намемондум, ки ай пешум як қадам дур шава.

Инро гуфта Садбарг аз нав охи сард кашид. Чунин рӯзгору зиндачудой Садбарги батоқатро ҳам дар гирдоби хеш кашида буд. Ва ӯ ҳасрати дил мекард. Ойиша мекӯшид каме ҳам бошад, тасаллояш бахшад.

- Дилата беҳуда зиқ нагир. Як паҳлавони ту тоқа дар ғарибӣ нест – ку? И руз ба сари ҳамара омадай.

- Медонум, ба сари ҳамара омадагӣ. Агар тоқа мешуд, ай афтуш девона мешудум. Лекин паҳлавонум дигарай. Понздаҳ сол бо ҳам зиндагӣ дорем. Гапи баланд як тараф иста, ақаллан сунум қач нигоҳ накардай. Барои ҳамин ҳар гоҳе ба ёдум мераса, саҳт зиқ мешавум.

Онҳо ба лаби мазраъ расида, барои дамгирӣ болои суфаи таги дарахтони лаби ҷӯй баромаданд. Дигарон низ ҷӯякхоро паси ҳам сарчин карда, наздашон меоманданд. Сӯҳбат ҳамона атрофи танҳоию хонаҳои бесаробон

мерафт. Арӯс хост риштаи суханро дигар су кашад. Шӯхиомез гуфт:

- Духтаро, мегум ақаллан як бор акай биргада хабаргирӣ нарафтем. Хубай, гандаҳай роҳбармунай.

Ойиша пиқ – пиқ хандид. Нигора табассум кард.

- Руш дар гур, и хели роҳбара, - бо зарда гуфт Сайлӣ. – Мемура дар як чо қарор иста. Шаво хонай кадоме зада медарояву шона боз хабар гирифтанд даркор...

- И хел нагу. Наход одам дар ҳақи роҳбаруш гапоӣ купал бизана. Чӣ гуфтӣ, апай Садбарг?

Дар лабони Садбарг ҳам табассум дамид. Андӯхи дилаш аз гуфтугӯӣ ҳамкорон каме сабук гашт.

- Хабар гирифтанд лозим. – гуфт вай. Вале фурсати давом додани суханаширо наёфт. Арӯс боз гап даромад.

- Ана, дидӣ? – ба танбеҳи Сайлӣ пардохт ӯ. – Ту бошӣ, корат фақат хойида партофтанд.

- Лекин метарсум, ки рафта бечораро шарманда карда мепартоед, - давоми суханаширо гуфт Сайлӣ.

- Чӣ хел? – қариб бо як овоз пурсиданд ҳамкорон.

- Ҳамин хел. Шумо он қадар одами хуб нестед. Акай биргад чӣ гап шуд? Чӣ газид, барои чӣ газид? Хулоса, ай чон безор мекунеш. Ана баъд овозаву дарвоза. Барои ҳамин хубуш, наравен.

Ҳама тӯтивор ба гап даромад. Вале ба хулосае наомаданд, ки раванд ё не?

* * *

Баъди ду ҳафтаи бистарӣ ниҳоят Тавқӣ ба кор баромад. Каме гӯшт ҳам партофта буд. Одами хароб боз ҳам бориқтар менамуд ба назар. Дарак ёфт, ки аз мочарои ба сараш омада, аъзои бригада бохабаранд. Аммо чӣ тавр? Ҳарчанд сари ин масъала фикр кард, ҳаллаширо наёфт.

Ҳавсалаи бо деҳқонзанон рӯ ба рӯ шудан надошт. Илоче карда нешаш хоҳанд зад.

Ба мочароҳои ба сараш омада, нигоҳ накарда, оташаки меҳр нисбати Нигора ҳамона дар дилаш шӯъла мезад. Мехост дар танҳои бо ӯ вохӯрда, рози дил гӯяд. Шояд мисли пештара Нигора ба вай рӯи хуш диҳад.

Вай хатои худро фаҳмид. Фаҳмид, ки аз қафои ҳар кас овора шудан хубӣ надорад. Умуман вақтҳои охир кораш чандон омад накард. Бо дӯсти қаринаш маслиҳат намуда, хоستانд аз фуруши нури даромад калон ба даст оранд. Нашуд. Милисаҳо аз кучое хабар ёфта, мошинро дар роҳ боздоштанд. Ба ҳар ҳол Шоқир аз об хушк баромад. Хайрият, бор ба хонаи Тавқӣ нарасид. Вагарна ба вай ниҳоят душвор шуда мемонд. Ба кашмакаши милисаҳо намеандохтанд ҳам, аз вазифаи сарварӣ ҳатман маҳрум мегашт. Ин ҳам як ҷазои саҳт барояш ҳисоб меёфт.

Дар ҷодаи ишқбозӣ бошад, Нигора аз вай рӯ гардонд. Аз қафояш хуб такудав кард. Бенатиҷа. Бе даъват шабона хонааш рафт. Сағ газид. Хулоса ноқомӣҳо паси ҳам. Акнун меҳст ба ҳамаи ин хотима бахшад. Нийят дошт, ки пеш аз ҳама бо Нигора риштаи кандаи ошноиро бипайвандад.

Вақтҳои наздик мебоист ба деҳа кумаки башардӯстона расад. Аз ҳисоб он Тавқӣ бояд фоида ба даст орад. Фоидаи калон. Ҳамааш дар дасти ӯст. Аз ҳар ойила ҳамагӣ як нафарро ихтисор созад, кифоя.

Дар сарғаҳи замин пайдо шудани Тавқиро деҳқонзанон гӯё пайҳас накарданд. Худро нодида вонамуд сохтанд.

- Духтаро! Мегум, акай биргад сиҳат шудаву кори саҳро баромадаӣ? – қадре овоз баланд кард Садбарг.

- Ро – ост? Ҷой сағгазида сиҳат шуда боша?

Ин овози Арӯс. Суханони ҳардуру Тавқӣ баръало шунид ва ба худ печид.

- Ҳоли хуб лакқидан гиред, лаънатиҳо! – гур – гуркунон гуфт вай. – Помош, ки омад баъд мебинем, кӣ механдад? Пешӣ поҳом наафтед, намемонум.

Вай поёни қитъа рафт. Дур аз аъзои бригада худро андармони муоинаи кори онҳо кард. Дар дил бошад, бо Нигора илоҷи ҳамсӯхбат шуданро мечуст. Мехост дилашро ёбаду чун пештара коми дил ҳосил созад. Дар акси ҳол...

Вай акси ҳолро тасаввур карда наметавонист. Атрофи деҳқонзонон бештар тор метанид.

Ҳангоми сарчин кардан чӯяки навбатӣ Нигора аз дигарон қафо монд. Инро Тавқӣ пай бурд. Дарҳол худро ба шохоби миёни қитъа гирифт. Нигора ба шохоб расиду Тавқӣ пешаш ҳозир гашт.

- Нигора!

Ба назари худи ӯ овозаш бегона намуд. Нигора ба нидои ӯ аҳаммийат надод. Хост корашро идома диҳад. Тавқӣ сари чӯякаш истод. Нигора рост ба чашмони ӯ нигарист.

- Одам ин хел намешава. – ба гап даромад Тавқӣ. – Гуноҳе накардаму фукастро дигар сун тофтӣ.

Тавқӣ хеле дил холӣ кард. Нигора бошад бо чехраи сард, ҳайкалвор гуфтаҳои ӯро мешуниду дам намезад.

Тавқӣ пиндошт, ки суханҳояш ба ӯ асар кардаву мулоим шудааст. Вале Нигора аз паҳлуяш гузашту ба чӯяк даромад. Тавқӣ бетоқат шуда аз оринҷаш боздошт. Нигора бо кароҳат оринҷашро раҳонид. Ӯ дарк кард, ки ҳама гуфтаҳояш беҳудааст.

- Ду – се рӯз пас помош меояд, - охири умед кард ӯ. – Ҳақатро чанд маротиба зиёд мекунам.

- Ай худут ҳам безоруму ай помашут. То кай ай қафой занакӯй шудор медавӣ?

Охири умедаи Тавқӣ барбод рафт. Вай кафид.

- Ваҳ! То дина руза фикри шавҳар надоштию дар бағалум медаромадӣ.

- Надоштум, акнун мекунам. Ай паканаи худут намон.
Пеши ҳамун рав.

Ғазаби Тавқӣ чӯшид.

- Не, то ту чалаба накунам, ҳеҷ кучо намерам!

Тавқӣ худро ба Нигора расонду аз пушт оғӯшаш гирифт.
Ва ҷониби шохоб кашола кард. Вале дар чояш шах шуда монд.
Даруни шохоб ду даст дар миён Садбарг рост меистод.
Нигораро сар дода ба шохоб баромад. Кашидаву кушода шаппотии сахте ба баногӯши Тавқӣ фаровард Садбарг.
Вай калавида қариб ба замин афтид.

- Хайр... - гӯён дандонҳояшро бо ҳам совиду аз он ҷо шудан гирифт.

* * *

Ба Гулистон кумаки навбатии башардӯстона омад.
Арафаи соли нави хониш, инчунин барои фарзандони мардуми камбизоат сару либос ҳам тақсим карда мешуд.
Омадани кумакро пеш аз ҳама Тавқӣ бесаброна интизорӣ дошт.
Кумак барояш калтаке буд, болои сари мардум дар дасташ.
Хусусан барои онҳое, ки нисбаташ нописандӣ мекарданд.

Чун кумак омад Тавқӣ шукуфт. Нийят дошт пеш аз ҳама Нигораро мавриди интиқом қарор бидиҳад.
Ҷӯро аз рӯйхат тамоман хат зад. «Зӯраш, ки омад, худаш давида меояд», меандешид ӯ.
Чи кор карданашро он гоҳ Тавқӣ медонад. Коре мекунад, ки пеши пояш ба зону афтад.
Вале сӯяш нигоҳ нахоҳад кард. Дигар нисбаташ меҳру шафқат надорад.
Танҳо бадири ба ӯ раво мебинад. «Ай зани паканаи худут намон.» Гапа бин – е. Э, ту ҳоли ба собуни Тавқӣ чома нашустайӣ, занаки ҳапалак. Ҳоли кунта мурча нагазидааст.
Тавқӣ чунонат мекунад, ки бе дойра ба рақс медаарӯйӣ.»

Хирманҷо миёни деҳа ҷо гирифтааст. Хурду калони гулистонӣ он ҷо гирд омадаанд.
Мардум мебоист кумак

гирад. Молу озукаи зиёд дар хирманчо гарам чида шудааст. Овози Тавқӣ баланд садо меод. Атрофаш чанд нафар ёрдамчӣ мӯрчавор гаштугузор ва гӯш ба фармони ӯ доштанд. Чун лашкаркаш фармон меод. Ҳар гуфтааш бе қилу қол иҷро мегашт.

- Ҳозир рӯхатро мехонанд, - овоз дод ӯ. – Касе, ки номаш ҳаст, омада ҳақша мегира.

Ҳозирон ба ҳам бо ҳайрат нигаристанд. Маълум, ки ин дафъа на ҳама дар рӯйхат аст. Аксар ба изтироб афтод. Ин сағира нағмае эҷод кардааст!

Сарчамъ дар гӯшае аҳли бригада интизори тақсимкунии кумак буданд. Суханони охиринаи Тавқӣ чун дигарон онҳоро ба ҳайрат нагузошт. Хуб медонистанд, ки саркорашон аз бисёриҳо ба ин васила қасд гирифтанист.

- Номат дар рӯйхат нест, - қониби Нигора нигариста дилпуруна гуфт Садбарг.

Вай ғамгинона дида ба замин дӯхта, бо аломати тасдиқ сар чунбонд. Ва охи сард кашид.

- Даррав бинита кашол нақун, - китфонашро оғӯш гирифта тасаллияш дод Садбарг. – Мардума гов хиёл кардай. И Тортанака дар пуштуш қаҳ чо мекунем.

Ёрдамчиёни Тавқӣ аллакай ба тақсимот шурӯъ карданд.

- Ку, қоғазта и тараф те, - рӯйхатро аз дасти як нафар ёрдамчӣ чанг зада гирифт Садбарг.

Тавқӣ бо чашмони ало сӯяш нигоҳи сард афканд. Вале чизе нагуфт.

- Нагуфтум, номи ту нест, - рӯйхатро пеши чашмони Нигора овард Садбарг. – Ҳақи мо ҳам кам шидай.

Садбарг рӯ ба рӯи Тавқӣ омада истоду бо ғазаб пурсид:

- Барои чи номша хат задӣ?

- Рӯйхата дар боло тартиб додаанд, - ба Садбарг нанигариста гуфт ӯ. – Кори мо фақат тақсимот.

- Рут сиёҳ! Ҳамаш кори худат!

Дигарон диданд, ки Садбарг бо саркор муноқиша дорад, шерак шуданд. Рӯйхат даст ба даст мегузашт. Тақсимот қатъ ёфт.

- Хоҳед гиред, нахоҳед, аз ҳаминаш ҳам мемонед! – омирона нидо кард Тавқӣ.

Ӯ ба ёрдамчиёнаш амр кард, рӯйхатро гирифта тақсимотро идома диҳанд. Вале дигар касе ҳавсалаи мол гирифтани надошт. Норозигӣ меафзуд.

Ду мошини сабукрави хориҷӣ қариб беовоз рӯйи хирманчо омада қарор гирифт. Аз дохилашон ашхоси тамоман ношинос берун шуданд. Ҳама либосҳои тозаву озода пӯшида, дар гардан галстукҳо овезон. Байнашон як нафар ҳабаш айнаки сиёҳ ба чашм дошт. Аз афташ, калонашон ҳисоб меёфт, ки миёни дигарҳо қадам мезад. Деҳотиён онҳоро бори аввал медиданд ва наменинохтанд. Ба чуз Тавқӣ.

Онҳоро диду ранги рӯяш канд. Вале сир бой надод. Дарҳол пеш рафта бо онҳо вохӯрӣ намуд. Ҳабаш бо ӯ дар сухан шуд. Вай бо забони тозаи тоҷикӣ ҳарф мезад. Оромона ва ботамкин. Ҳини сухангӯӣ гоҳо табассум мекард. Дандонҳои садафвораи намуда меистод. Тоҷикӣ ҳарф задани ӯро шунида, Садбарг дасти Нигораро гирифта кашолақунон пеши ҳабаш овард.

- Акай раис, чӣ гапай? Номии ин дар рӯйхат нест. Ҳақи оилаи мо ҳам нисф навиштагӣ.

Дигарон низ ҳабашро миёнагир карданд. Ҳар якеро бодикқат гӯш мекард. Гӯш мекарду ҷониби Тавқӣ нигоҳқунон танҳо сар мечунбонд. Ба атрофиёнаш рӯ оварда, чизе гуфт. Ду нафар ба сабукрав нишаста, қафо баргаштанд. Ним соат пас ҳамроҳи ду мошини боркаш бозгашта омаданд.

Ҳабаш эълон кард, ки то тартиб додани рӯйхати нав борҳо қафо гирифта мешаванд. Баъди се рӯз тақсимот аз нав сурат мегирад. Дар ин муддат мардум метавонад

вакили нав интихоб намояд. Пас аз рафтани намояндагон аҳли деҳ дар хирманчо монд. Мебоист каси дигарро вакил интихоб намоянд, ба ҷойи Тавқӣ. Ҳама ба даҳони эшони Саидҳодӣ менигарист. Эшон нигоҳи ҳамдеҳагонро ба худ хис карда гуфт:

- Ба фикри ман, аз мулло Нур дида байнамон марди худотарсу покиза касе нест. Агар розӣ бошед, ҳамин каса интихоб кунем, хуб мешавад.

Пешниҳоди ӯ хушнудона пазируфта шуд. Аз интихоби мӯйсафеди Нур пеш аз ҳама деҳқонзанон шод буданд.

- Бобой Нура гап мезанум, аввал номи тура нависа, - гуфт Садбарг ба Нигора. – Пойи Тортанак ай ин ҷа канда шуд. Коре кунем, ки ай биргада ҳам канда шава.

Нигора суъоломез ба Садбарг нигарист. Вай бошад айёрона чашмакӣ заду бо имо фаҳмонд, ки сабр карда истад. Мардум нийяти пароканда шудан дошт. Ин дам Садбарг овоз баланд кард. Овози ӯ ҳамаро дар ҷояш боздошт.

- Бобой эшон, вакили нав интихоб шуд. Биргад - ҷӣ? Ай будани и хел роҳбар набуданаш беҳ. Намешава, ки ягон каси дигара интихоб кунем?

Аҳли бригада ба тақвияти суҳанони Садбарг баробар гапро сар карданд. Нигора имову чашмакзании Садбаргро ба ёд оварда, табассум кард. Эшони Саидҳодӣ аз нав ба суҳан даромад.

- Интихоб кардан мумкин. Лекин калонҳои колхоз дар пушти Тавқӣ истодаанд.

- Ин тарафашро худам ҳал мекунам, - ваъда дод мӯйсафеди Нур. – Шумо ягон касро пешниҳод кунед, шуд.

- Хайр, киро интихоб кунем? Дар саҳро фақат занон каланд мезананд. Агар аз байнашон ягон кас интихоб мегашт, кори хуб мешуд. Масалан, Садбарг зан бошад ҳам, ба дасту по. Аз бисёр мардҳо боло меистад.

Суханони эшонро аҳли бригада бо кафкӯбӣ пазируфтанд. Садбарг бо аломати инкор чанд сухан гуфт. Миёни шавқуни ҳамкорон суханони ўро қариб касе нашонид. Ва аҳаммийат надод. Нигора ўро оғӯш кашида аз гунаҳояш бӯсид. Ва табрикаш гуфт.

* * *

Пахтачинӣ босуръат идома дошт. Ба кумаки аҳли бригада мӯйсафедону кӯдакон низ ба сахро баромаданд. Баъди сабукдӯш шудани Тавқӣ раиси хочагӣ ба деҳа омада, дӯғу даранг кард. Гуфт, ки бо роҳбарии зан ҳаргиз нақшаро иҷро карда наметавонанд. Суханони ӯ ба деҳқонзанон саҳт расид. Аҳд карданд, ки нақшаи пахтасупориро яке аз аввалинҳо шуда ба сомон хоҳанд расонд. Алҳол бригада дар қатори пешсафон меистод.

Садбарг саркор шуду ташвишаш хеле зиёд гардид. Вақти сархорӣ надошт. Дар ин ҳолатҳо бо пируни кор эшони Саидҳодӣ ва мӯйсафеди Нур маслиҳат мекард. Ҳар ду дар мавсими ҳосилгундорӣ кори хирманро ба дӯш доштанд. Имрӯз аз идораи хочагӣ бо таъби хира баргашт. Ва ба маслиҳат ниёз дошт.

Ибтидои ҳосилгундорӣ дар ноҳия бо иштироки роҳбарияти вилоят машварат доир гашт. Садбарг он ҷо хузур дошт. Роҳбарияти вилоят ба сарварони ноҳия ва хочагиҳо таъкид намуд, ки пас аз ҳар даҳрӯза ҳақи меҳнати чинакчиён ҳатман дода шавад. То ба ин васила эшон ҳавамад гашта, дар ҳосилгундорӣ боз ҳам бештар кӯшиш намоянд.

Даҳрӯзаи дуввум ҳам поён ёфт. Садбарг аз раис хоҳиш намуд, ки ҳақи меҳнати аҳли бригадааш дода шавад. Вале ҷавоби рад шунид. Ба қавли ӯ, ҳақи эшон барои истифодаи нуриҳои маъданӣ боздошта мешавад.

Садбарг ҳайрон монд. Имсол ягон зарра нури истифода нашуд, дар бригада. Аз ибтидои корҳои сахро то ҳол музди

меҳнатро надидаанд. Бо баҳонаи истифодаи нури онхоро аз ҳақи ҳалол маҳрум кардан аз рӯи инсоф нест. Ҳамин гуна далелхоро пеши раис баён кард, Садбарг. Раис бо як дағали сухани ўро бурида, нишон додан мехост, ки хўчаин танҳо ўст. Ва гуфтаи ў хоҳад шуд. Ҳамин тавр, бо таъби хира идораи хоҷагиро тарк кард Садбарг.

Дар хирман ҳосили пахта доман густурдааст. Эшони Саидҳодӣ ва мӯйсафеди Нур панҷшоха дар даст пахтаро чаппагардон, хушкшавии онро метезонданд. Ин бегоҳ ба корхонаи коркарди пахта бояд ҳосили хушкшуда фиристода мешуд. Диданд, ки саркор сўяшон меояду бедимоғ аст. Маълум, ки ҳақи меҳнати аъзои бригадаро гирифта натавонистааст. Панҷшохаҳоро болои пахта ниҳода, сўйи шипанг роҳ гирифтанд. Садбаргро ҳам ишора карданд, ки он ҷо биёяд.

- Чӣ гапай ин? Доруе, ки бо чашм надидем, ҳақашро аз ҳисоби мо мегиранд? – пиёлаи чойи нўшидаашро ба мӯйсафеди Нур бозпас дода, дар хотимаи нақлаш маҳзунона гуфт Садбарг.

Мӯйсафеди Нур пиёлаи холиро аз дасташ гирифта, «уф - ф» гуфта монд. Эшон ба андеша рафт. Ҳар се ҳайрон, чӣ кор карданро намедонистанд. Раис одами якраву худписанд. Фикри ҳеҷ касро ба инобат намегирад. Гап – гапи худаш. Пиёлаи холиро пури чой карда ҷониби эшон дароз кард, мӯйсафеди Нур. Сипас ҷониби Садбарг рӯ овард:

- Худатро беҳуда зиқ накун, духтарам. Бегоҳ ҳардуямон пахтаро ба завод бурда месупорему баъд пеши раис медароём. Гапамонро гўш накард, ҳеҷ гап не. Меравем вилоят. Наход дар ягон ҷо гапамонро гўш накунанд? Чӣ гуфти, тақсир?

Эшон бо аломати ризо сар чунбонд ва гуфт:

- Бисёр кори хуб мешавад. Ин беинсофҳо нуриро ба савдо мезананду боз дубора ҳақашро аз мардум мерӯёнд. Суст омадан лозим нест.

Дили Садбарг хеле бардошта шуд. Хайрият, паҳлуяш чунин пирони хушманду оқил ҳастанд. Вагарна ба ӯ, як зани муштипар хеле душвор меафтод. Вай қониби сахро роҳ гирифт. Саркорӣ аз ҳамкорон қадре дур кард ӯро. Илоҷ, ки меёфт пешашон ҳозир мегашт. Пешдоман баста қаторашон пахта мечид.

Тамоми атрофи қитъачойи бригада ва лаби чӯю захбурҳо дарахтзор аст. Асосан ниҳоли тут. Натанҳо дар бригадаву хоҷагиҳо, умуман дар тамоми водии Вахш ин ҳолатро мушоҳида кардан мумкин. Иқлими водӣ нисбати дигар манотиқи кишвар гарм ва парвариши тухми пилла барвақт сурат мегирад. Аз нисф зиёди нақшаи солонани кишвар оид ба пилла маҳз дар ин водӣ ҷамъоварӣ мешавад. Аз ин рӯ, ба тутпарварӣ диққати ҷиддӣ зоҳир месозанд.

Тутзори бригадаро эшону муридаш шинондаанд. Хилофи коида, ҳар ҷо – ҳар ҷо дарахтони мевадихандаву сояафкан ҳам дар нашъунамост. Аз нимаи баҳорон то охири фасли пойиз деҳқонон бо меваҳои гуногуну шаҳдбор ком ширин мекунанд.

Ҳине ки Садбарг ба сахро омад, аҳли бригада болои суфа хӯроки нимрӯзӣ тановул дошт. Барои Садбарг ҳам хӯрок ҳозир намуданд. Баъди истироҳат ҳама пешдоман баста ба сахро баромаданд. Садбарг ҳам хост қатори дигарон ҳосил ғундорад. Нигора монев шуд. Ба чехраи Садбарг нигариста гуфт, ки ранги рӯяш коҳидааст. Шояд аз ташвишҳои саркорӣ.

- Рост? – хандида пурсид Садбарг.

- Рост. Худатро эҳтиёт кун.

Вақтҳои охир бо ҳам хеле қарин гаштанд. Садбарг пайваста нисбат Нигора ғамхорӣ зоҳир мекард. Вай аз

мӯйсафеди Нур хоҳиш кард, номашро дар аввали рӯйхати кумакгирандагон нависад. Ҳақашро дучанд бидихад. Зеро Нигора чун дигарон ёрирасон надорад. Ҳарчанд шавҳараш зиндаву дар Русия аст...

* * *

Ба Гулистон тобут оварданд. Тобути навчавони нуздаҳсола Мунирро. Аз Русия.

Точинисо дар ҷанги шаҳрвандӣ шавҳарашро аз даст дод. То фарзандҳоро ба воя расонд, ки пичаҳояш сап – сафед шуданду чигарҳояш лахт – лахт. Зани чилсола ба назари бинанда панҷоҳсола менамуд.

Ду фарзанди калонӣ, ду писар Назир ва Мунир қатори дигар ҳамдеҳагон Русия мардикорӣ рафтанд. Расо як сол он ҷо монданд. Аз чигарбандон ба модар пайваста кумаки моддӣ мерасид. Ҷанд моҳ пеш Назир модару додараконашро хабаргирӣ омад.

Назири бистудусола ҷавони зебое шудааст. Модар ба ҷавонписараш менигаристу менигарист. Дар дил хоҳиши хонадор кардани писараш пайдо шуд. Бо ӯ маслиҳат кард. Қарор доданд, ки тирамоҳон ҳар ду бародар меоянду Назирро тӯй мекунанд. То он вақт модар барои гулписараш арӯси зебое кофта меёбад.

Точинисо гӯё аз нав ҷавон шуд. Рӯзгораш тинчу осуда. Ҳеҷ камбудие надошт. Маҳз бо ёрии фарзандон. Акнун кори саҳро ҳам намебаромад. Рӯзгорро саришта ва фарзандонро тарбия дошт. Шукри писарони навчавону мададрасонашро мекард. Вале имрӯз...

Бародарон дар яке аз сохтмонҳои наздики Маскав кор мекарданд. Қатори дигар тоҷикони мардикор. Аз қазо Мунир ба дасти гурӯҳҳои навбаромади фашистии рус меафтад. Сахт латукуб мекунандаш. Дар натиҷа ҷон медиҳад.

Мутаассифона, имрӯз тоҷиккушӣ дар Русия як кори одию муқаррарӣ шудааст. Ин ҷо сағи дайдуи кӯча, андак бошад ҳам кадр дораду тоҷик не. Ва касеро парво нест. Худо накунаду ягон рус дар Тоҷикистон бо сабабе ба ҳалокат расад. Гарчи шаҳрванди Тоҷикистон бошад ҳам. Тамом. Ҳамаро ба по мезонанд.

Тоҷики бечора ба ҳамаи бедодгариҳо хомӯш аст. Вай пуштибоне надорад. Бесоҳиб аст. Ва зӯр зада тоқат мекунад. Ба куштору ғоратҳо аз ҷониби гурӯҳҳои ҷиноӣ, таҳқиру харигарии милисаҳои рус. Танҳо ба як хотир. Ба даст овардани чор танга. Барои кумак ба аҳли байти он ҷо, дар Тоҷикистон мондааш.

Марги Мунири ғурамарг мотами тамоми аҳли деҳа гашт. Айни даври ғунучини ҳосил бошад ҳам, касе саҳро набаромад. Ҳама дар мотам хузур доштанд.

Қомати ростгаштаи Тоҷинисо аз нав ҳамид. Миёнаш шикаст. Аз нав пир шуд. Гоҳ ба худ мешуду гоҳ бехуд. Болои тобут ҳам шуда, сари писари ғурамаргашро оғӯш гирифта мебӯсид. Роз мегуфт бо ӯ. Чун бо одами зинда. Рози он рӯзҳое, ки бепадар, ҷӣ тавр бо азобу машаққат ӯву дигар чигарбандҳояшро гурбавор ба воя расонд.

Гоҳо фиғонкашон худро рӯйи замин мепартофт. Ғел мезад, сару рӯяшро ба замин мекуфт. Нола мекарду фиғон мекашид. Лаънат мехонд. Ба тақдири шум, рӯзи саҳт, кушандаҳои чигарбандаш, ононе, ки мардумро ба ин рӯз оварданд. Ҳарчанд занони деҳ ҷаҳд мекарданд оромаш созанд, намешуд. Худро мешапиду метапид. Нолаву фиғон мекард.

Гӯристонии деҳ канори он воқеъ аст. Ҳардуро захбури чуқур аз ҳам ҷудо месозад. Солҳои пеш он қадар калон набуд гӯристон. Замони ҷанги шаҳрвандӣ мардуми Гулистон хеле кам гашт, нобуд гардид. Аксар ҳар кучо. Нафаронеро кушта даруни об партофтанд. Чандеро силоҳбадастон маҷбур карданд, бо дасти хеш чуқурӣ

кобанд. Сипас онҳоро болои ҳам парронда ба рӯяшон хок кашиданд. Баъзеҳо барои худ гӯр ҳам наёфтанд. Мурдаи эшонро миёни сахро, талу теппаҳо даррандаву зоғу заған хӯрда рафт. Ҳамин тавр беному нишон гум шуданд. Маҳз гумномшавӣ то имрӯз бисёриҳоро умедвор месозад. Умедворанд, ки як руз не, як рӯз ба об рафтаву таги хокмондаҳо ва даррандаву зоғу заған хӯрдаҳо пайдо шуда мемонанд.

Баъдтар доси аҷал мардumi Гулистонро бо табларза ном бемории шум сахт даравид. Ва гӯристони деҳ хеле доман паҳн кард. Васеъ шуд. Ҷасади Мунирро канори гӯристон ба хок супурданд. Болои қабраш аз ду тараф навдаҳои бедро рост ниҳода, бо матоъҳои рангин оро доданд. Чун рамзи қабри навҷавон.

Мунир аввалин бошандаи Гулистон буд, ки қатори хазорҳо тоҷикон дур аз ватан, аз хешу пайвандон дар ғарибӣ, дар мулки бегона ба қатл расонда шудаанд. Мунир аввалин турнаҳаке буд, ки имсол ба лона баргашт. Вале худ наомад. Ёро оварданд...

* * *

Рӯзҳои муқаррарӣ идома дошт. Маъракаи ғунучини пахта ба давраи интиҳояш мерасид. Гулистониҳо яке аз авалинҳо шуда, дар хоҷагӣ нақшаро ба субут расонданд. Солҳои пеш ин гуна воқеаи хуш кам рух меод. Мардум ҳавасманд набуд. Зеро дастмузди хешро қариб намегирифт. Ҳамаро Тавқӣ бо роҳбарони хоҷагӣ дар чигилдон мезаданд.

Баъди он ки Садбарг бо мӯйсафеди Нур назди раис омада, матлаб баён карданду онҳоро умуман гӯш накард, вилоят рафанд. Он ҷо арзашонро шуниданд. Ба хоҷагӣ комиссияи босалоҳият омад. Ҳамаро бодикқат тафтиш кард. Ва раисро ба ин вазифа лоиқ надонист.

Охирҳои тирамоҳ мардикорони гулистони паси ҳам ба зодгоҳ баргаштан гирифтанд. Аввалин шуда Бахтиёр, писари мӯйсафеди Нур ва Мирҳодӣ, писари хурдии эшони Саидҳодӣ ба хона омаданд. Шом фаро расида бошад ҳам, бисёриҳо дарак ёфта ба аёдат омаданд. Хусусан занҳо. Яке шавҳар, дигаре фазандонашро пурсон мешуд. Шояд онҳоро дар Русия Бахтиёру Мирҳодӣ дида бошанд. Агар дида бошанд, чӣ ҳол доранд? Нийяти хона баргаштан доранд ё не?

Садбарг сахари хонаи мӯйсафеди Нур омад. Мехост уву Сайлиро бо омадани Бахтиёр муборакбод гӯяд. Сипас якчоя бо мӯйсафеди Нур идораи хоҷагӣ раванд. Шудгорро дар мӯхлати кутоҳ анҷом доданд. Замин то баҳори дигар акнун дам мегирифт. Мебоист дигар корҳоро саранҷом кард.

Рӯи ҳавлӣ Сайлиро дид, ки пайи корҳои рӯзгор чунбучул дошт. Табъаш болида, сурудеро замзама дошт. Димоғи хуши ӯро дида, Садбарг табассум намуд.

- Муборак шавад! – овоз дод ӯ.

- Раҳмат дугона. Биё, хона даро.

- Вақт нест. Мегум шавҳарта бинуму баъд қати бобой Нур идора равем.

- Саҳари барвақт директори ҳозира омаду мактаб гирифта бурд Бахтиёра. Мега, ки биё мактаба қабул кун. Дигар ай уҳдаш намебаром.

Садбарг бошад хандид. Сабаби хандашро Сайлӣ нафаҳмид. Ҳайрон ба вай нигарист.

- Ай афтуш, имшав тамоман хов накардӣ – чӣ? – ба кунҷковӣ даромад Садбарг.

- Не, бахузур хоб кардум, - каме сурх шуда посух дод Сайлӣ.

- Дуруғ нагу. Ай чашмот маълум. Суп – сурхан. Гарданут ҳам чанд чо кабуд.

- Биё мон, эзмағихота...

- Ростша бугу, дар бағали шут даромадию ҳамаро фаромуш кардӣ ё не?

Инро гуфта базавқ хандид. Сипас ба хотири дугонаашро дар хичолат намондан гапро дигар сӯ кашид.

- Агар паҳлавонум биёя, ай биргадӣ мебаром.

- Даводав дар чонут зад?

- Ҳов. Қатори шумо буданум беҳтарай.

Аз хона мӯйсафеди Нур баромад. Садбарг салом доду табрикаш гуфт. Ҷавоби салом дода, мӯйсафед хона таклиф кард ўро.

- Кор ҳаст бобо

- Боз идора? Набошад як дами дигар сӯхбат карда истед. Либосҳоямро иваз кунам.

* * *

Бозгашти мардикорон ба Гулистон торафт зиёд шудан мегирифт. Мардону ҷавонони муддати гуногун дар ғарибӣ заҳмат кашида ба деҳа бармегаштанд. Ба қавли Садбарг, турнаҳо ба лонаҳои хеш боз меомаданд. Ва дам мегирифтанд. То баҳори оянда. Маҳз дар ин фосила воқеаҳои фараҳбахш дар ҳаёти мардуми деҳ рух меод. Тӯйҳо барпо мешуданд. Тӯйҳои арӯсӣ ва маросими хатна.

Саиди паҳлавон, шавҳари Садбарг ҳам ба деҳа баргашт. Вай танҳо наомад. Шавҳари Нигораро бо худ гирифта овард. Саид дар яке аз сохтмонҳо сарвари бинокорон буд. Баъди он ки бо Садбарг телефонӣ гуфтугӯ карда, аз рӯзгори вазнини Нигора дарак ёфт, шавраҳарашро кофта наздаш овард. Хуб насихат карду ҳамроҳаш гирифт. Қатори дигарон ӯ низ меҳнат кард. Маблағи зиёд ғундошт. Ҳамроҳи Саид бо тӯхфаҳои зиёд барои зану фарзандон хона баргашт. Ва аз Нигора узр пурсид.

Чун Саид баргашт, Садбарг аз сарварӣ даст кашид. Ҳама якдилона ба ҷояш Саидро интихоб карданд. Вай ҳам як умр дар саҳро заҳмат мекашид. Ба сифати тракторчӣ.

Аз ҳама охир, дар арафай соли нави исавӣ Савлатшоҳ ба деҳа баргашт. Вай ба қавлаш устувор монд. Аз майнӯшӣ тамоман даст кашид. Ҳатто дар мулки бегона. Баъди ба деҳа омадан аввалин коре, ки кард барои Арӯс ва кӯдаконаш гови дӯшои гусоладор харид. Бар ивази гови барои раҳпулӣ фурухтааш.

Ба наҷотбахши хеш аз ғарқшавӣ Садбарг бошад, мувофиқи ваъда як либос куртавори гаронқимат тӯҳфа кард. Ва чун амаки раҳматияш Сафархон мегуфт: «То зиндаюм, арвоҳум ай ту розияй...»

А н ч о м

Март – апрели соли 2003